

POŠEVNICA V SINJEM

POPOLDNE V MALEM MESTU

Človek je umrl v prostorni sobi,
v sobi z velikimi okni v tretjem nadstropju,
med pričakovanji, da ga kdo obišče
to sončno popoldne;
njegova ročna ura tiktaka
na nočni omarici. Umrl je,
in na ulici je vse nespremenjeno.
Ni začelo deževati, brez konca liti,
večer bo svež, nebo jasno,
zvezde pod noč, noč za zaljubljenca;
Rožnate zavese mesečine odgrnjene,
sobe tople od sinjine in besed,
postelje razkopane, nihče ne bo vedel,
da je v prostorni sobi,
v sobi z velikimi okni
v tretjem nadstropju
nekdo umrl sam; njegova ročna ura
tiktaka na nočni omarici.

MAJ

Nocojšnja noč je čudovita
klepsidra petja.

Veter sliši travo šepetati
o svojih blodnjah
in pije zelene pesmi
drevesom iz dlani.

Žerjavi pojejo
cvetoče misli drevja
in bele misli kamnov.

Vsem stvarjem
izpod pečin srca
curljajo curki petja.

Glas podaja roko
glasu.
Misel misli.
Pesem pesmi.
Maj!

MOJE DREVO

Mojega drevesa
ob reki
ni več.

Posekali so ga nocoj
mimoidoči viharji
za svojo ladjo.

BIVALNI PRAG

Pesem je vrnitev
iz sveta v telo.
Je zapoved. In privoliš,
da živi s teboj.
In preneseš, da te ljubi,
preurejenega v svoj dom.
Pesem je ljubezen.
Sram in tvoj edini rod.

TORZO

V votlini dni
je luč prižgana
v spomin na pesem.
Si luči hrana...
Tvoj lik gori.

USODADEŽELE

Kmetice zajemajo luno in jo odnašajo
na mizo za večerjo. Režejo zvezde
otrokom in možem. Od prijaznosti pa belež
odpada. Od ljudske, od prijaznosti časa.
Kmetje stoje na pragu, kroteč s koleni
kobro pogovora. Vejo, da se večeri.
Žene še perejo vhode, ker vrata so
prstan hiše. Roža ugaša topilnico rose.
Vse ve, da so se solze ljudstva iztekle.
Starodavne pesmi nikomur več ne curljajo
po licih. Večer je v naravi in po dušah.

MOLITVENI OPAŽ

Vretenasti vzgibi na stari poljani sprožijo ples in let. Obraz, le trepeči v kaplji na bogkovi žlici, kot vzdih in vozal prekrizanih poti. Saj vzgib, ki ukaže cvetu in steblu, da sta sorodnika, in grobu, da razodene premraženo nemost, ta vzgib je tudi tvoj gospodar. O obraz, pomiri spomin, da telesa, ki nosi te, ne stali! Praznino razločiš med dvema angeloma ptičarjema. Pa tudi tadva nista smer, ker cilj tvoj je Smrt. Trenutek, ki ga ni treba odkriti, ker te bo našel. Kot postanek zunaj prizorov vesti in razuma, in poizkus, obljuditi z zaprego besed poželenje pesmi po svetu in mesu, ki s spakljivo pokorščino kolobari iz Roda v Rod! Je glas, ki slišim ga, rosa, ki razjeda. Ne več glas, ne še beseda. Je prostor, ki me meri, vrtina skoz ukaz. Ne več prostor, ne še čas. Je vzrok, ki ga živim, po sebi blagoslovljen. Ne več vzrok, ne še namen. Razlogi priposestvovani, ne več rojstvo, ne še smrt, so odhod skoz dan in vrt. S svetlobo hrapavo oblita, nič in razlog skupaj spita. (Sluh in grob, ki čreda ga časti, da se rosi oko pokrajine, o rosa, ki razjeda. Vozel in harpuna epiloga. Skleda še premnoga, vrč in skleda, o ne več glas, ne še beseda. Ne več srečanje, ne še slovo. Vsak podvojitev ali rop. In je slednji od nas vrtina skoz ukaz. So blagri, osredinjeni z menoj, s teboj v oklevanje, spojeni v steblo z nami, vzvalovani kakor čredni strah, pojavni kot zavesa, kot zapah, o ne več prostor, ne še čas! Vsi smo Euriklea, s skledo, z vročo, mrzlo vodo in s trnom solz v očeh, ko zajecjamo: gospod, mi te ne damo... V rano snežijo nam, enaki mani, razlogi priposestvovani. Razlogi priposestvovani nas ženejo v spodmol, kjer preživiš v bakantski prani. Marelična telesa plamenijo, s svetlobo hrapavo oblita ob jaslih mita. Tako je hlip, ki v njega si zazrt, ne več rojstvo, ne še smrt. In kapljá oznanjenje pod molitveni opaž, in smo spomin na žita, ki so živela čudovito draž, s svetlobo hrapavo oblita. Tako nič in razlog skupaj spita, grejeta drug drugega, se v sanjah smejeta, presita. Sta kot postlan in polna skleda, kletka zapečatená, kjer sta črka in tiskarjev prst pobratena.)

Ko sem bil riba v morju,
nisem vedel, da bom riba v materi.

PRIČAKOVANJE VEČERA S TULIPANI

Angeli, ki kažejo vreme daleč
naokoli s farnih zvonikov,
si iz ptičjega petja napravijo
lutnje. Avgust, avgust prepevajo,
dokler na vsakem pragu ne stoji
žena z majoliko. Vsi ljudje trčijo.
Heptagram, šepečejo. Nebo, reka
trojna, mlakužna, se očisti in soncu
drsi, ko gleda na nas. (Z noži
v hrbtu letajo ptice iz priprtega
vrta. Vrata, vključena v razdalje,
v razmik sadov ter letin kot razpoka,
kakor rana, z molkom vas zaklinajm.
Ve ste bič, razlaga. Bič pogovora,
bič smisla in pomena, v pesek duše
krivdo pišete; če se vam to
ne posreči, postoterite rogove,
ki molče me. Ve ste vrata,
ki me nižajo.) Mescu se vnema slamnata
streha, curki juter jo komaj pogase.
Na severu zrasto najlepše rože
iz mrličev po gomilah in jih bomo
hranili vsi. V obrazih nam krilijo
ptice kot po zapuščenih vežah.
Vsaka misel hoče pručko in oblači
gorečo srajco. Prehitro zapustiš nas,
dragi mesec, ženam vrči popokajo,
nebo se skali. Pa že ena beseda
je rdeča nit med preteklimi tišinami.
O senčni psalm, ko roke mrtvih
drobijo žitni amulet!

TRNSVET

Mrlič ne pride
naokoli kot odmev.
Se med živimi
ne bo prevzel.
Počil bom med njihovimi
razsutimi žbicami,
med njihovimi
mokrimi žlicami,
dokler ta Avgust
ne pojde
od ust do ust...

Vi glejte: v jagnjetu
skačem visoko skoz oseko črede
v zenit črednega strahu.
Šel sem iz sveta v svet.
Zdaj oglašam se z
z onstranskega mostu.
Jari zenit se upogiba
kot slastno okameneli jež.
In jelenbog se mi k nogam privija,
ko si snemam
dvoglavo utež.

POROČNI PILD

V enem samem živita ženin, nevesta.
Zdaj kot ona. Zdaj kot on.
Za pildom pa kot razdrobljena presta
in kot v včerajšnje deževje dirjajoči konj.

V njem sta oba. V njej sta oba.
A dostikrat v obeh oba se potajita
in se hlinita, kakor da trgata
drug drugega v bisago mita.

Za pildom eden kladivo in drugi srp.
Za pildom eden med in drugi mleko.
Eden lilija in drugi vrtnica. Na grb
omahneta, povezana z verigami poklekov.

Svatje primejo za roke se in se vrtijo
okoli njiju kot okrog mejnika.
Skoz njiju pohiteti si želijo
do rane, v katero se on z njo umika.

USODA

Vem, da nisem prav prišel.
Žejen sem kot mrtvi.
V prsih bode me ledena veža.
V grlu z ognjišča ogenj izžiga glas.
V čelu mi trhla hiša škriplje
s predniki, ki hodijo nazaj.

Vem, da nisem legel prav.
Moral bi v dlani, ne med rjuhe.
Pa še, ko hočem odgrniti posteljo,
je ni, rjuha prasketa le v meni.
Blazina se premakne v meni z bolečino.
In tisti, ki ga iščem v molku postelje,
je spredaj, daleč pred menoj,
na drugi strani, onstran snidenja.

In ne bom umrl prav.
Kruh najdem v jasli položen.
Prišel sem se poklonit, hranit, ljubiti,
a nihče ne čaka neučakan.
Najde boljši par.

GRADIŠČANOVA PESEM

Vsaka vas pita kačo.
Kačo bojevnico.
Ambrovi gradiščani,
kafrovi gradiščani
jo pestujejo.

Vsaka vas
pita svetnika.
Svetnika z mečem.
Zato se bojim,
da česa bogokletnega
ne rečem.

Vsaka vas
pita psa.
Psa steklega.
On ždi pred tvojim pragom,
pod tvojo mizo, tvoja
postelja mu je odgrnjena.

Vsaka vas
me odslovi.
Izžene.
Vendar se jim sanjam,
in me poljublajo
vkročene.

DANO ZAKOPANO

KROTKO JUTRO

Se srajca s krempeljci oprime,
kar koža je na meni in kar svib.
Poletna sredi zime zapusti me.
Je ranjena ihtljiva kot utrip in vzgib.

Sem jamski deček s palube duhov.
V kolnih in komolcih mi zameketa,
kar bo za neko ženo blagoslov:
nakitna žnora rešnjega dežja.

In se dotikam jezera in dna.
So pridobnine v spanju izhlapele.
Za hrbtom pa preprto jutro pol sveta
obžge v podobe črno-bele.

PESMI ZA SONJO

Iz strnine in strohline se dvigne dvoje rešnjih perutnic.
Kurent-Ikar iz pojoče razvaline dviga svet do solznih lic.
Skušnja, ki v razumu, srcu biva, kot da je vselej nekaj
kriva. In je križana gora, premaknjena gora. Brezasta sije
od dne do dne. In nam ponuja, kar se pije, kar se je.
Zmeraj bolj črni ji je težko na poti iz duše v telo.

Lahko si iskra tu in tam. Postelješ v kamen naskrivaj
čez tisoč let in zdaj. In ne v srce. A kar ženam se razodeva
kot posest na tej in oni strani, je povest in prag vesti,
ki z mrtvimi prijateljsko bedi. ...ki je strežnica in priležnica.
Ubežnica mi leži pri sivih nogah. da zaneti v telesu preplah.

Nespečnost kot labod povzroča kroge tu in tam. In vzklik
drhti na ustnah, ki jih ne boli več od poljubov in med uboge
slavčke duš, ki preletele vrhe so gorske čisto bele, se sliši
petje sreče prav do tja. A tam se ve, da semkaj ni prišla.
... ki je petje in zavetje. Spočetje je zdrobilo škrob rjuh
in petje drobi se v gube, sol in puh.

Tudi mi vidimo z zelo visoke gore vsa kraljestva sveta.
Premikamo mejne kamne leta in neba. In angeli (nevidni)
nas nosijo na rokah in živali (nevidne) namesto nas bredejo prah.

SPHINGIDA

Kdor bo ubil somračnika,
ne bo blagrovan.
Ne bo odrešenik.
Pribili ga bomo na kol.
In naj od mrtvih vstane,
če je boljši od žrtve,
če je mogočnejši od somračnika.

Kdor bo ubil somračnika,
naj za kazen poje
na vse grlo.
Iz srca in duše.
S trni naj zadre se
v usodo našo, ne bomo ga
molili. Ne poljubovali.

Mi smo nehvaležni.
Mi smo iz soli.
Mi smo nepodpisani.
In nismo vredni
ničesar, nikogar.

Kdor bo ubil somračnika,
ga ne bo zaradi nas.

REKVIEM

Ta hip, ko se dotaknem sveče,
in preden jo prižgem,
pogleda me iz sobe tleče:
"Ti tukaj?" In že grem,
kot da mi mnogo, dosti daje,
omahovaje proti nji,
ki pričala bo, da najraje
sem ljubil jo v temi.

Ko vidim roko, ki ne ve,
naj bi mi dala ali vzela,
v oči mi stopijo solze
in skozi nje priča bela,
s prestolom v slapu vročem,
nagiba se mi v obrvi,
a ko jo poljubiti hočem,
me v grlu, pasu zaboli.

Ob grmu, ki si ne prizna,
da je in bo pribežališče,
poljubi me. In mi zavda,
presojna priča, ki me išče
in najde in se me boji
in moje trnato telo
v temi kot ključ drži,
da odklenila bi drevo.

Ko bi pa odklenila reko,
odprla njena vrata nastežaj,
bi vzela mi obleko,
jo razcefrala kot lišaj.
In vedel bi, da od ondod
ne prideš sam ne z njo.
Če koga vabil bi v svoj rod,
bi moral ga zazidati v drevo.

Bi vabil ga kakor tančica,
ki vržena čez mehki vrat
hladi, ne greje lica,
četudi bo vsak čas pomlad.
Bi vabil ga, kot sam povabljen
sem skozi snežni mrak.
Ter bo pogrešan in pozabljen,
prečrtan, kakor vsak.

Ta hip, ko se dotaknem sveče,
in preden jo prižgem,
pogleda me iz sobe

tleče:

"Odhajaš?" In že grem
"Odhajaš?" In že grem,
kot da mi mnogo, dosti daje,
omahovaje proti nji,
ki pričala bo, da najraje
umrl sem v temi.

kot da mi mnogo, dosti daje,
omahovaje proti nji,

ki pričala bo, da najraje
umrl sem v temi.

ZAOBLJUBE

Okoliščine so besed
največ nesrečne in samotne.
Je razlog, da so tu nared
in v stavku kot klicar prisotne.

Če pa pomene bremenim
s seboj in s tem, kar oni niso,
izgubljam vdanost stavka, z njim
pa še poti, ki pred nočmi so.

Milina, ki peha na prag,
me dela mutca brez spoznanja.
Ko zrem skozi blisk in grom razlag,
Nekdo me živega ohranja.

In v platnu zaobljube davne
nasprotja doživetij ničim.
Zorim v podobo žrtve klavne.
Oltarjev temelj zakoličim.

PESEM, KI POČIVA

Je v zatišju samopetja
pesem, ki počiva,
moja duša in telo.
Drugega imetja
meni rojstvo ne prikriva.
Smrt mi tudi ga ne bo.

KLEPČEV MOTIV

Če bom mogel, če bom smel,
bom zazidal svoj grob-hlev.

Padlo zadnje je drevo.

In pomladi več ne bo.

Kdor bo trkal, kdor bo kljukal,

in v daljavi bo zaukal,

kot veriga bo rožljaj.

Mrtev se ne bom ga bal.

(Mrtev spim, počivam.)

(V pesmi Pesem skrivam.)

VZDIH

Kdo vame s čelom se zadeva,
s kolenom in komolcem brhkim
kot ob gladino in zaveso?
In me odsune kakor lesa;
posipa me s telesom prhkim,
z namenom pravim pa okleva?!

LJUDSKA

Kje pa raste tisti trn,
ki gre meni do srca?
Vrtnica pa zapeljivka
vsakega slepi moža.

Da le najdem tisti trn,
nič ne bo usmiljenja.
Tekla kri bo, solze tudi.
Vrtnica tako zavda.

Dobro, da smo tukaj, mrtvi
drug drugemu si poreko.
...dokler trna črnega
iz rok mi ne odvzemo...

Bo škripanje z zobmi.
Med golimi in v svili.
...saj ni oglasil se Gospod:
karkoli njemu ste storili...

TORZO

Pa se črne cokle sliši
po vrhhlevni hiši.
Kača trka z drobno glavo
v mojo vero in postavo.
Leže name kakor skala,
ki se bo nadaljevala
tam drugje in drugikrat,
ko bom zidal beli grad.

Jaz pa pletem bajto sivo
hitro in neodložljivo.
Pa zavpijem prot Marij,
da vmiri se strašni zmij.
...pa se črne cokle sliši
po vrhhlevni hiši;
in veriga zazvenči
v črnem gvantu, se mi zdi...

POVRAČILO

Žive sveče žgejo
žreci in maliki.
Za svetniki grejo,
dokler ne pomrejo,
s plenom in jetniki.
Če sem živa stava,
sebe ne poznam.
Soha sem snetjava
in me prepoznava
volhek deški sram.

Kdo bi name stavil,
se ne govori.
In me bo razpravil,
lomil in obglavil,
kot je med ljudmi.
Me ima za svečo
ta svetnik, ki z mečem
brani mojo srečo
kot žival in spečo.
Kaj naj buden rečem?

V pēsti me ima
ta svetnik, ki s kačo
spremlja iz zlata,
s svečo iz moža,
in mu dajem dačo.
Žgal bom sveče žive,
kakor vsi jih žgo.
Da golobjesive
s kriki in tožljive
mi nebo odpro.

Tako povračilo
si je treba vzeti.
Najsi se bo vpilo
in rotilo milo.
To so vsi obeti.

PESEM IZ OSATA

Vsak večer potrka
pri vsakomer volkodlak.
Prenočišče prosi, žlico.
Žvenketa njegov korak.
Mož, odgaljen, s praga
mu ponudi polno skledo.
Gost pa kamen in predivo
je prikrlil v besedo.
Kamen bo pobil človeka.
Bo predivo kri popilo.
Volkodlak bo legel v postelj
med rjuhe in perilo.
In gorje mu, kdor bo trkal,
zjutraj volkodlak odpira.
Zjutraj trkaš, človek borni.
Tudi zjutraj se umira.
Zjutraj volkodlak odpira
v moji srajci nezapeti.
Dosti jih potrka zjutraj
pri sosedu tu med kmeti.
...za devetimi gorami
so naši mrtveci poženjeni.
...in za devetimi vodami
na vice in pekel priklenjeni.

PESEM NEVIHTNEGA MOŽA

Za druge se orehi sekajo,
v orehovini ne zaspim.
Mi mehki špampet vsi odrekajo,
na prtu s kruhom ne sedim.
Po vetru se obrnem
sam in z drugimi ljudmi.
Žive sveče upihujem,
da živel bi naprej v temi.

Živa sveča mene prosi:
ne upihni me že zdaj!
Kaj je tebi, sveča živa,
me ne gane tvoj vzdihljaj.
Ne upihni me že zdaj,
živa sveča mene prosi.
Kot kamen in predivo
mene silni veter nosi.

ZELO STARA PESEM

Otrok, ki mašuje za mentrgo v rojstni hiši na hribu P., pelje angela varuha skoz grob in hlev, da pobožata krave in konja in psa. Pajki in črvi padajo obema v objem in oči. Zidana monštranca je zelo težka za otroške dlani. Ta črno-beli obred je šele začetek nekega križevega pota in nekega velikega tedna brez nedelje častitljive. Na pragu sloni kajpak sekira, s katero bosta dečku gib in duh prednikov zlomila hrbet. Angel varuh bo tedaj malo zaostal Nemara bo tudi v njem zavrnilo maščevanje v 'dopolnjeno je"! Je o n sploh kdo bil? Sicer pa, glejte, skoz točo in sneg se vrača petkrat na dan, ta hip ga veter nosi v svojem naročju, kot bo on rekel ali zapel.

Ta deček se vrača in zaklepa hišo za hišo. Zabija vhode na senike in hleve, kjer spijo ograbki otrok, kot da so kobilji ali goveji mladiči in ne ljudje. In bo postopal od korita do korita opolnoči z njimi, ki niso prišli, da bo obudil spomine na kugo in Turke in postavil straže ob vseh dohodih v vas. S pestjo bo zapretil gospodi grimščarski, ki drvi z gonjači, z rogovi in volkovi čez njive in hrib. Ko bo predihal običaj za običajem, kolede, koline, poroke in smrti, bolj sam, ker le on se vrača, se bo vaščanom sanjalo od vsega hudega in prestanega, od primščin do posmrtnin, kot da gospoda spet ropajo hlev in v hiši valpet prazni skrinjo za skrinjo.

DOBROTA

Nekomu sem prečudno drag.
Mu mavričnemu ni težko,
da teše žegenbajn in prag
za moje izmučeno telo.

V obraz ga videti ne smem.
...če me je on naredil zase?
Zeliščnega izdam ljudem.
Ga izgubim za večne čase?

Velblodasta steza pripelje
nazaj ga v moj obred in rod.
Počivam v njem kot v puhu stelje.
Drug drugemu sva kruh in god.
Zaprta knjiga naju hrani.
In sončev noht naju obrka.
Me blažen grčavega brani
pred molkom luninega mrka.

ŽALIK

Črn trn je spočel.
Črn trn je rodil.
Temna krila je razpel.
Z mrkim glasom je zavpil:
"Jaz se pa ne jočem več.
Tvoje sreče hočem več!
Črne starše sem imel.
Drugi so imeli bele.
Bratov, kdo bi jih preštel!
Sester, niso me vesele.
Jaz se pa ne smejem več.
Nikamor se ne štejem več."
Žgoče rože je sejal
med otroke in može.
Se ga vsakdó je silno bal
doma in kje drugje.
Grémo vsi od njega stran
Za sedem božjih ran!

ŽALIKOV ŽALIK

Kdo bi vandral sam po svetu!
Z žalikom po svetu grém
k zapuščenim in samotnim,
med otroke in k možem.
Kdo je žalik izmed vaju,
slišim dan za dnem.

Žalika se pa ne kliče.
Njega se pa ne pozdravi.
Kakor da ga ni bilo,
in ni hodil po planjavi.
...in nikoli ga ne bo...
Kljub dogodkom in svečavi.

Kdo je žalik izmed naju,
naj se raje zamolči.
To je ura, ko otrok zastoče.
Dan, ko strah se zasmеji.
Leto, ko urok moža ubije.
To je žalik, do krvi.

STARINSKI SONET

Kdor zdajle trka, naj verjame,
da sem od doma daleč stran.
Kaj plašč bi svoj obešal name
in rubil me za divji stan!

Kdor kliče zdaj me po imenu,
naj ve, da več ne slišim nanj.
Kaj bi prisojal me pomenu,
ki mi nikoli ni bil dan!

Je prag; gre v sobo, se zaklene
nekdo na begu pred vasjo.
Je prag, in pot, ki razodene,
da mnogo jih nazaj ne bo.

...če valpet meni srajco snema,
mar me poljublja in objema..?

ČEŠNJA IZ PESMI

Trgam in pohojam
češnjeve cvetove.
Bo drevo kot človek
soha mlade vdove.
Mrtvim bi ljubimcem
zaljšal kdo grobove?
Češnji pa ponujal
v pesmi tri gradove?

Češnja, češnja, češnja!
Kličejo drvarja.
Bo zamahnil enkrat.
...cvetje, tvoja zarja!
Bo zamahnil drugič.
...bosa in najstarja!
Bo zamahnil zadnjič,
pomočnik viharja.

Če te bom pogrešal?
Sem te rad imel?
V pesmi in na hribu
sem te bil vesel?
Se ob lesu tvojem
jaz bom kdaj pogrel.
Tebi svojo pesem
bom še sam zapel.

Padajo drevesa.
Padajo možje.
So za to drvarji.
So za to ljudje.
Trgam in pohojam
češnjevo srce.
Dere čezme vojska
in pohoja mi ime.

*V roso ne pojdemo leč.
Bosi ne hodimo več.*

KAMNOSEKOV PSALM

Naj vsakdo kamen svoj
zadene si na ramo.
Ene za mejnike.
Druge za na jamo.
Kar pa se spotoma zdrobi,
nanosi veter nam v oči.

Naj vsakdo kamen svoj
kot svoj najboljši del prizna.
Možje so za mejnike.
Nagrobniki so od ženstva.
Nagrobniki so žalostne neveste.
Mejniki svatje s ceste.

Je kamen vsak dan večji
in jaz se manjšam v njem.
V podobi moji stopil
k nekemu po poljub bo in objem.
Ga prašal kdo bo kdaj:
kdo joče v tebi in zakaj?

Z jezikom mojim bo govoril:
ihteči vame je zašel;
ga niti ne poslušam;
si je preveč sveta zaděl
na ramo.

Kaj naj kamen reče!
Človeku kri naj teče!

KMEČKA ŽALOST

*Tu kamrice zapirajo.
Nekje pa se odpirajo.
Nikjer pa strun ne vbirajo.*

Nekje pa češnje hirajo.
Drugje pa jih obirajo.
Nikjer pa mene zraven ni.

Še kosci se prepirajo.
Na travnikih umirajo.
Grabljica nema v strahu sem.

So tukaj svatje brez neveste.
Pogrebcev polne ceste.
Kdaj zadnjič h krstu nesli so?

Je v vaški breg en vol zaprežen.
En puntar, nežen. Zaprisežen,
da žalost skriva in taji.

ČETRTE DAN

Mrlič je glavni dedič spanja
in veslo v slapu solz. Odganja
iz sveč se, in se mu poda
veriga živih, ki rožlja
skoz suho in voščeno cvetje
kakor zavrženo imetje.

Mrlič zavrže, ne zapravi.
Pozabi koso v mokri travi.
Trpi povzdignjenost v nebo,
kot da je slavje, ne slovo.
Kot kamen sebi, med ljudmi,
v temò je padel, iz dlani.

PESEM O KAČI

Iz te skrunne moke
mesi kača kruh
v mentrgi, pogreznjeni pod prag.
Kdo se bo nasitil s peko,
grizel v kislo skorjo?
Dvakrat siromak.

Terja kača groš?
Praša kdaj za krajcar?
Duša tvoja ji diši.
Sestra je hudičeva,
pestrna in porodnica,
in se ji nikamor ne mudi.

Kdo bi drug zastonj
pekel kruh, ali zaman!
Vsega vedeti ne smem.
Ne ponujam krone
in je ne odvezemam
ne bogovom ne stvarem.

Če jezikom in kostem
oporekam kruh
ali glas z besedo,
prvi bi odrekel meni
bratstvo in resnico,
ki mi je za pasjo skledo.

SREČANJE ZJUTRAJ

Angel z grbo z mano biva,
da pomaga mi iz bede.
Mi, otroku, srajce šiva.
Struži mi lesene sklede.
Merovinga najde v gori.
Zadnji od božanske črede
omedleva med prizori
kakor najdenček Besede.

Stopil bom na rosni gantar
in mimoidočim kazal nanj.
Božjega zapiraš v jantar?
Tale ni tvoj skrivni špan?
On bo pa tako na gori storil,
bo s pestjo pokazal nanj.
Komu se bo dan zazoril?
Kdo ne bo več razuzdan?

Tam med brezastimi ganki
videl sem ga že postati.
Mojega pogleda zanki
ne uide.

V jati
lastovičji glavo podrži.
Da ga vidim motnega.
Saj sijaj njegov boli
že spomine in odsotnega.

Bom poti in vnebohodno leto
izza rože dimaste našel
med obema, ki v zajeto
zreta.

Božji par bo žel,
dasi ni sejal; ostudo
žanje se in vozi v stog.
Tudi jaz sejal sem hudo,
in po zaslužênju sem ubog.

Z roko lectovo te vodim,
človek, ki za mano kličeš.
Le kako naj te obsodim,
saj kot angelski me mičeš!
A ne moreš z mano.
V božji senci jaz kopnim.
In še to naj bo ti znano:
ni še čas, da te kropim...

MOJE DREVO

Mi prinesla dobra ptica
želod je, da brž ga posadim.
Kdor bo hodil tod okoli,
srečam se pri drevcu z njim.
Jutro je marelično,
pot je tudi do bezga.
Kar pa zdaj je mlado seme,
bo močnejše, lepše od moža.

V jalovini hriba tega
kot iz žarga zraslo bo drevo.
Konj, in v sedlu zibelka;
bo zahajal semkaj marsikdo.
Krila si bo zlomil,
v pēti črno krvavel.
Pod drevesom mojim stal bo,
smrtni strah ga bo prevzel.

Zdaj kot križ zdaj kot vešala
vabilo drevo bo v svate.
Ne grmi in se ne bliska.
Niso lastovičje jate.
Kdo je ženin, kje nevesta,
kje dišeče so jedi?!
Kam naj novo srajco obesim,
ker mi čudno teče kri?!

So okoli mrtvi ali živi,
boš se, potnik, tiho spraševal,
potlej pa brez srajce in klobuka
v kamrici drevesa stanoval.
Bival kakor kost in koža
in kot najbolj gluhi zvon.
Kar ostalo od moža bo,
bo zaman in bo zastonj.

ČRNA HUMORESKA

Na kamen sem spotike,
ne da bi vedel, sedel
in brez sramu opoldne
kosilo borno jedel.
Pa s ptico šepetalko
odšel pod šipek leč.
...so ptice ene pestrne.
...morilk pa je še več.

Ukaz posluša ptica,
naj krut je ali blag.
Kdo je tvoj kralj, kraljica?
Ne poje mi razlag.
Četudi já iz rôke,
samo za hlapca me ima.
Na kamen me spotike
kot bolnega ravnà.

Kdo vse za mano hodi,
za mojim hrbtom varno skrit!
Kot korenina črne sence
bedečen svež, spočit.
S podporo zlu za molkom
kot slepi potnik brez dolgà,
prinaša vedno nove ptice,
ujede mojega rastjà.

Le ta za mojim hrbtom
in ptice in še kaj,
kar leze, sika vame
čez črne gobe in lišaj!
Med kamni se spotike
nič drugega ne dogodi.
Nikogar ni, se ne poslavlja,
nihče ne reče: tudi ti!

DAN BREZ VEČERJE

...kaj pa za večerjo bo,
kdo bi mi povedal to!

Ni luna, je svetloba od sekir.
Pribežališče v postelji vihar
obkoli s senco mrzlo netopir.
Drobi, oskruni kamen mi ozarni.
Ni luna, je svetloba od sekir.
...bo brez večerje dan minil.
...bo mrtvi živega kropil.

Kdo je zdaj zapeljiv in čudno mičen,
te vabim, kakor ti nekoč si mene?
Kdo je, jaz, ti, zaplečnik izmaličen?
Prizanesljivost ure zimzelene
se pogreši, me srečaš skrotovičen.
...bo brez večerje dan minil.
...se mrtvi z živim bo boril.

Udariš prvi, jabolčna se reka
(prepolna mrtvih mož) obarva rdeče.
Vsadi se nova novoletna smreka
v spočetje, prej nesrečno in boleče.
Zaplečnik z mano se prereka.
...bo brez večerje dan minil.
...Gospod bo proti nama vpil.

Prišel boš k moji mizi na kosilo.
Ti podtaknili bomo prstan v kruhu.
Bo krenil nož skoz tvojo moško žilo,
išoč ime v spominu in prisluhu.
Kako zavrnil tako boš vabilo!
...bo brez večerje dan minil.
...V obleki stari boš in siv.

Si me dobil pod svojo črno péto.
Svetloba od sekire je, in ne od zarje.
V prah bitje se drobi iz zemlje vzeto.
Sem jaz? Si ti? Če dvigajo oltarje
preliti krvi, ni mi razodeto.
...bo brez večerje dan minil.
...boš zadnjič pot krvav potil.

...saj brez groša in časti
suho skorjo se težko dobi.

PRVA PESEM O BERAČU C.

Reže nož moža.
Kruh otroka jé.
Se zažre v oba
jutranja rja.
Molk dobi zobe.

Postelja gre spat.
Butne breme sanj
v čelo kot razvrat.
Mlinar črnih jat
krvavi skoz dan.

Angeli zgrijó
v grehu mladih lun.
Mene je zato
strah objel močnó;
tudi jaz sem skrun.

Mojih bosih pet
se pepel drži.
Volk gre z mano žet.
Njivo in obred.
Pa tu žita ni.

Kdor bi rad ostal
z mano in v gosteh,
mu bo hitro žal.
Prošnje bo jecljaj
skoz zatohli smeh.

Božji nož za vse
kleplje črni duh.
V boke se zadre
najprej, iz teme,
kot objem in kruh.

Ta je duh z menoj,
z mano proti vsem.
Bojeval s teboj
se bo že nocoj,
če te ne otnem.

***Padli ne umre,
vzljubi žrtvin stan.
Tipa skoz rastjè,
v rablja se zažre
kakor živ bršljan.***

DRUGA PESEM O BERAČU C.

To ni le moja skleda.
Te skleda se več žlic drži.
Za mizo dosti nas poseda.
Čeprav je bogkov kot v temi.
Komolcev naših se prijemlje
vonjava iz odtajanih kebljic.
Pa v svojem bližnjem se zadremlje
kakor pod velbom borovnic.

Koprivčki suhi s stene zro.
Brez križanega zeva les.
Vodnjak se sprl je z vasjo.
Gosti laznino in mrčes.
Izobčenje večera,
prijetnega iz dolgih zim,
je kakor angelska zamera,
ki v njej naj jaz, berač, strohnim.

To ni le moja beda.
Kar dosti solznih je oči.
Če pa beseda mrtva je soseda!
In molk obletnico slavi!
Kolen se naših brez sramu
dotika srd. Gode
se čudeži te dni. Stanu
se izvoljenih usmiljeno drže.

Prevrnjen žehtar, zarjavel
ob mrtvem volu drema.
Gospod, ki nas je rad imel,
si belih rokavic ne snema.
Ramena naša poapnela
ne nosijo več raskavih bremen.
Prenekatera glava oblonela
na slepem oknu bo kot suh stržen.

Pohojen pehar, ves plesniv,
darov in krajcarjev ne skriva.
Ni hlapca, ki bi cvetno šibje vil.
Nihče nam belih srajc ne šiva.
Zajetje naših senc bo zagrenilo
še druge, ki jih Bog je vzljubil.
Kam gre, kar nas je zapustilo?
Taisti Bog bo blagre rubil.

MALA BALADA O KOPRIVJEM SEMENU

Tebi se načudim...

Tebe pa zverem ponudim.

Tebe slečem in umijem.

Tebe pa ubijem.

In mi boš za živo baklo.

In mi boš za živo rjuho.

In mi boš za živo smrt.

PRVA PESEM

Nikomur zèt, nikomur snaha.
Kot da nihče z nikomer ni v botrini.
Več dni trpi koprivja praha.
Ne bo nikogar, oh nikogar na sedmini?
Oj, pijte na veselje meni!
Bo stavek tih in nošen od glasov
zdravice. se v sinjem razodeni
mi vzdihujoči molk sinov.

Vse več je solnatih stebrov,
hitečih v hripavo svetlobo.
Kot garjav pes bom sred volkov
prezebal, srebal kalno vodo.
Do belega oglodajo ljudje.
Jim je ime kot meni, ki jih gledam.
Kosti raznesejo volcjà.
Že dolgo mednje z nožem sedam.

Pobiram z usti s tal, kot lačna ptica,
okus po zvestem in prizanesljivem.
So trde skorje, zraven je mečica.
Me sram postane v hipu zapeljivem.
Sem rekel: kaj je tebi, žena!?
Od konjske sapice sem narejen.
Delil bom s tabo zrno pšena.
V megličico bom spremenjen.

DRUGA PESEM

Mojbog, ta vidna stran večera,
samota, ki premalo se časti!
Kot da nas zadrži zamera
ali legenda druga, ki si nas lasti!
Zapojemo? Smo črna léva,
v kateri gnezdi mladi vran.
Naš vzklik gugalnik popoldneva
zaniha v posteljni bršljan.

Od znanega neznani svet
se loči kakor vélika priložnost.
V objeme nakaplja mi med
samo grenkobo in otožnost.
Tam kamni iz soli, tu kuga.
Kdor vstane, zruši se kot prah.
Ves svet je ena sama truga.
Poslednja misel en sam strah.

Vpoklic v usodo kakor v rano,
da meni se in božjim odpusti.
V pepel premnogim je postlano,
zamuda v meni že dehni.
Nekdo odklepa. Grob? srce'
Rad bičal bi postavo tvojo divjo.
Jedi ponuja v videz in ime.
Jaz, krivopetnik z butaro koprivjo.

ZA ČLOVEŠKIM SRCEM

V razgrnjeni bisagi
kot v zlatem lojtrniku spim.
Potisk naprej, ta blagi!
Skoz pečo sanjski svet motrim.

Je svetla stran tišine z mano?
V obogatitve dneva legam?
Po bližnjem v skupno rano
kot po sekiri črni segam.

...me je želel kdo objeti?
...obdržati in imeti?

DRUGA BALADA O KOPRIVJEM SEMENU

Skoz moje oko še drugi gledajo.
Pa vsi le v brezno zro.

Skoz moje uho še drugi slišijo,
topot že mrtvih konjenic.

Z mojo roko vsi v prazno segajo
in z mojo nogo tipajo prepad.

BERAČ

...o, s pasjo skledo med zobmi,
s klobukom starim pri nogah!
Na pašo žene izidor,
me, vola, pušča tu za strah.

Zakopal bom, kar ste mi dali.
Živali divje me uče –
srebrno žrd in gluhi sornik;
darila so, ki sramote.

So nemi sornik duše verne
poljubljale kakor moža.
Je žrd srebrna kakor koža –
samo za celo se vadjà.

DANO, ZAKOPANO

Bo zakopano
v tla,
ki vzamejo si svoj grižljaj,
vse kupljeno in dano
kot letina in srh rastja,
kot večni mlaj.

Ne bom jemal
nikogar več nazaj,
z ničimer ga slepil,
zapeljeval, nikogar več slavil,
se z njim rodil,
se zanj na križ pribil.

Kar sem telo, sem bil vesel darov.
Kar duh, sem nanje gledal brez dolgov.
...žanjem, žanjem
po nekdanjem...

TISTI ČRNI TRN

MOLK

Od koga jemljem del deseti
in kličem ga na tlako?
Desetnika vsi svêti
pošiljajo mi leto vsako.
Pa sužnja hitro odslovim,
zato je vsako leto mlajši.
Ko se spogledam z njim,
imam ga vedno rajši.

Bom mrtev in mi bo zvonilo.
In on bo majhno nežno dete.
Drug drugemu oznanilo
postajava, resnice razodete
pa ne spreminjava v posest.
Čemu? Sem on, je jaz, zato
drug v drugem sva pekoča vest
in jezik za slovo.

ČUDNA GRABLJICA

Pojdem grabit za teboj,
ki si kosec vsega živega.
Me ožarja lunin soj
na oko obotavljivega.

Oj, vaščan, ki grablje dela,
jih še zame naredi.
Moja malica slonela
bo pozabljena vse dni.

Pusti grablje, naj veli mi
kosec, bog, kdor koli.
Jih bom pustil, kaj bi z njimi.
Ni pograbljeno nikoli.

TLAČANOVA PESEM

Štibro šmarno ti plačujem,
brez medu in mleka.
In molk s kamnom zadelujem,
kakor bi človeka.
Vodijo me z njive
z volom; klepljem vitrnik
v jutru brez voščine sive,
soncu staremu vrstnik.

Srajca moja kot zvijača
s krlji pridobnine
obvisi in mi ne vrača
videza lastnine.
Slečena ledena
vržena čez ris z godovi
kot odmev imena
prosi: prej me blagoslovi

Z jokom me otrok pokliče,
pitni vrč pomalja.
On, ki meni ne pritiče,
in ga ne pokriva halja!
Z brušeno sekiro in sezut
se naslanjam prav na njega.
Mu bo kdo poplačal trud?
Bog ga varuj vsêga zlega!

MEDITACIJA

Kako naj panjska roža ogrozi
me dninarja in drvosečnega?
Mi zaletavost odpusti
zaradi hipa opotečnega.
Kako naj panjska ptica v živo
iz trsk zapoje, glasno in grozeče?
Skoz volhki veter zre spravljivo
in name sence črne več ne meče.

En groš je med možmi
hinavski in oblasten.
Z njim trkam v lačne dni
brezsrajčen in brezčasten.
Kakor na rtu dobre nade
hvaležnost do zaliva
srce zakrkne za razvade,
ki sveča z lučjo jih obliva.

Če črn Vidin grad je,
ni vrtnic poln in kadila.
So pozabili stari svatje
na nezategnjen vozel opravila.
Obrazložitve vabijo skeletne
zdaj v grob zdaj v sinji hlev.
So ure materne in so očetne.
Nihče pa mojih črnih ran ni štel.

POVRNLJIVOST

Kdo dela me na nóvo –
najprvo s kamnom do krvi,
in potlej božanje dlani?
Ko pa je vse njegovo.

Kdo nosi me kot brano
nad glávami skoz trn in osat?
In z mano hodi buden spat,
opleve posteljo svečano.

Se v njem bom zasmejál?
Se skozenj bom nazaj ozrl?
Pa zame plete bič in vrv;
obema kmalu za oba bo žal.

*...in razsvetljenstvo ptic kot pesem
romantiko dežele zaboli.
...ki v njej pozabljeno ime sem
v tožilniku preroških dni*

DEDIČU

Mi teče kri kakor z oltarja,
kot kdo bi delal me na nóvo.
Z govejim kopjem me udarja,
bržčas pa je že vse njegovo.
Kaj videl s svojega sem stola,
ki se na njem usodi čudim –
bila je senca žrtve, gola;
pod njo se v spanec smrtni zgrudim.

Vse dalj sta postelja in miza.
Ko ločevanje od njiju me zadene
in med odrinjene naniza
med solzne in ledene stene,
domov bi šel, *k očetu*,
hudičevih votlin preveč
in pot le k zlatemu teletu;
in nimaš spotoma kam leč.

Pa z lastno kožo čez ramena
že tavam v noči zimzeleni.
Berač, že lanski, brez imena,
golčim: odkleni mi, odkleni!
Če v meni dedič korenini,
prenašati sem upanje dolžan,
ponižno glavo sklanjati na dnini
prav za njegov zastonjzaman.

Moj dedič? S čelom obenj
zadevam kakor v resasto zaveso,
ko kot čuvaj obroben
stesáti hočem nama skupno lesa,
ki naju ne bi obvarovala,
v barok rodov vodljiva,
pred zlom, ki bova ga izzvala...
...in se samo drug drugega bojiva.

Prišel je k meni prstan zlat
s podoknico in žgočim sijem,
pa naj se, gostopevec, lep in mlad,
v pozebi tempeljski umijem.
Da v hipu star bom, grd
v beraškem stanu, mimo odkupnine.
Iz sebe vase le zazrt,
a moč izgnanstva ne pomine.

Ko bom osvojil tuje kraje,
in mene krušni čas blagoslovi,
bo žlica, ki zdaj v med se daje,
vsa sajasta in rjasta od krvi
prelivane. In čevljem v mahu

in srajci, odloženi na strnišče,
težko v pepelu bo in strahu,
ki najde vse nas in obišče.

PUNTARSRAJCA

Brusim koso tanko
z oslo, zdavnaj ranjko.
Puntarsrajco slečem,
jo za sabo vlečem.
Kje so vsi ostali?
So ujeti v skali?

Pod zelenim nebom
hodim za pogrebom?
Ali do neveste
nisem našel ceste?
V večni listopad
moram grozdje brat?

Najdem trn in osat.
Mi za hrbtom poje grad.

DOMA

Rjuhe črne so zložene.
Star kruh se v miznici drobtini.
Je solza, od moža in žene,
v okostju psa se porastlini.
Rodovnik kliče izgubljene,
a tudi kdo pripadnost hlini,
zato stran páhnili so mene;
pa niso ustavili se božji mlini.

Kot strah se vračam in opolnoči.
Odvežem vola, ki me prepozna.
In me oznani med skednji.
Mi liže dlan namesto psa.
Se v veži milo mi stori.
Prav zdaj nikogar ni doma.

POZABLJENE VERNE DUŠE

Zaliv je tiha odločitev kraja,
ki hoče biti čolnom kažipot.
S sočutjem tem dohaja
obveznost do objokanih sirot.
Te bodo vselej na obali stale,
za njih omečil skale je Gospod.
(Izgubil svoje je sandale
krilate božji dedič tod?)

Ne boš našel ne čevlja in ne žlice
med temi skalami čez leto dni.
Le štir kosti, golice in slepice
in kačo, ki bo glas vesti.
(Se smrti živih vesele
na oni strani ali jo odlagajo
prav tisti, ki nas vagajo –
kdo videl bi, oddaljenim, v srce!)

ELEGIJA

Naključja odročujejo v besedi,
zaprti v stavek in pomene;
in je skušnjavec, ki z obredi
obroč vsakdanjosti razklene.
(Navzdol se gladimo samo
ali pa včasih tudi ne.
Si delamo tako lepo
in to od ust in rok nam grè.)

Naključje, čutni del pojava,
z najnižjo ceno preseneti.
In skozenj mutec sivi tava
kakor pastir za póstarnimi leti.
(Čez teden ali tudi dva
se pomračijo kretnje in oči.
Kar danes dobro je za dva,
zastonj bo jutri, brez časti.)

Toplina? Prêdenje dotika.
Otroci smo otrok, okrutni.
In ptičarji, ki jih zamika
brez kletke proti gozdni slutnji,
(...kjer iščemo le sebe
in najdemo svoj stan v drobižu.
Iz tega se izgrebe
samo moj Bog na križu.)

Brez lepopisa tidrevo
sem za sekiro nečitljiv.
Skoz smrtno zono mi pojo
škrjančki, da sem mlad in živ.
(Če bijem plat zvona
in če navzdol me tuja roka gladi,
mi gnusni glas zašepeta:
...tako kot ponavadi...)

Odvisnost od povedane besede
ni večja kot od zamolčane.
V obe rja se molka vsede,
obe sta izgubili špane.
(Prisklednik v moji kajži,
zaplečnik z žepom praznim,
bo jutri spet na rajži,
da se izogne moji kazni.)

BALADA IN ROMANCA

Svetnica koso kleplje.
Sekiro brusi špan.
Pa trave niso zrele,
drevesa ščiti mlaj.
Kaj hočeš s koso, ženska!?
S sekiro, lovski tat!?

Sem prašal drugikrat,
odgovora pa ni.
Bom srečal jih brez glav
- procesijo ljudi!?
Kdo da devici prav,
in španu se smeji!?

Ko slišijo ljudje,
da zunaj nekaj hodi,
prepozno je za v hlev
in v gmajno za vrtovi.
Nekdo te bo objel
in drugi, kot da prosi,

pod srajco šel ti, ne z dlanjo,
z rezilom, kot skozi kruh.
Prepozno za slovo
od hčere in sinu.
In bo dovolj svetló.
In bo preveč miru.

Bo zgedalo tako,
da jaz sem kosec in drvar,
da jaz plašim okrog
človeka in žival...
...pa stopil sem čez rob,
kjer ni nikoli dan.

PRIDIGA V DEŽJU

Jaz pa nabiram zvončke v rosi,
ki glava te od njih boli.
Z zahrbtnimi nanosi,
njih vonj ti seže do kosti,
osrečil nekaj bom ljudi.
Osrečil, kot so mene oni
in kakor je navadno med ljudmi.
Oh zvonček v dlani, zvoni!
kot navček pozvoni,
in mežnarju priteče kri.

Jaz pa nabiram šopek sveži,
da prvemu ga v roke dam;
so mrtvi tu na preži
in z nerojenim se spoznam.
A ta ne ve, kako je sam.
Pa rože trgat le jaz smem,
ne mrtvi in ne nerojeni,
ki ne verjameta očem,
in gresta plaha k meni
kot k bogu ali živi ženi.

ODGOVORI

In koliko je šib na vodi!
In koliko jih je po grmih!
Bo ena zame, ena zate.
In zate tista s trni.
Pa koliko je šib človeških,
pa koliko je božjih šib!
Svetnik vsak svojo je zataknil
za vsemogočni pild.

Še vprašam enega in vse:
kako pa moja šiba poje?
Odgovor tu je, krut –
na vratih vse moštvo je.
Preklinjanje imena.
Jok, stok in škripanje z zobmi.
Bič. Kajnov kol na pósodo.
Drugače tudi treba ni.

In zate tista s trni,
ki se ne zlomi kar tako.
S hudičevo se strnem,
da mi bo lepo topló.
In da okoli žrtve se ovijem
kot starodavna rajska kača.
saj dobro ve se, da po njej
usoda naša se obrača.

KLJUČI

So ključi véliki
v predalih, žepih in rokah.
A ključev malih
me bolj je strah.
Vsakdo rožlja
nad mano s ključi.
(So ključi za okove.)
Me nizkost hlapca muči.

Zaklepajo me
v črno in neznano.
(So ključi za deviški jarem.)
Gre nizkost dekle z mano.
Vem pa za ključ
pozabljen, nenamenjen.
Ne vem pa, kdo na drugi strani
celo večnost je zaklenjen.

So pa tudi ključi
kot grešnik vrženi v temo.
Obremenijo prenatrpane večere
in z zaklepanjem ženstvá.
Najdevajo svoj razlog
v še ne sluteni pogubi.
Od njih Angel Maščevalec
zaman zadoščevanje rubi.

SAMOTRETJI

Kdo se shaja z jaro kačo
kot s človekom, ki igra le, da beži?!
Se ponuja ji za dačo
z volhko kožo in kostmi.
In taji pred vsemi nami,
s kom odšel bo jutri spat.
In me ne treplja po rami,
naj za nas bo lep in mlad

Ta naskok na grlo moje
in na lestev: glas, beseda, misel, čut,
že prestopa mejo, in v to slo je
pahnjjen kraj kot čas, drug v drugega presut.
Naskrivaj in drugim na očeh
naj utemeljitev najdem v cvetju vrtnic,
kot v nevidnem ptičjem petju. In ne v dveh
sredi stavka iz besed nesmrtnic.

Je prekršeno načelo stikov in primikov?
In kateri? Z mečem pride
in s prgiščem srčnih vzklikov
demon, ki suši hleb kruha in golide.
Pa veselje, ki na žegnanju umanjka,
in v zameno je v telesih vedno večja suša.
In je igra s kačo za obadva zanka,
saj obadva tretji preizkuša.

Slehernik? Moj bližnji?
Bo s prisklednikom prišel nazaj,
in ga bo posnemal zdaj najbolj ponižni,
ko bo slišal za odprti raj...
Lectov vrne se, da opustoši.
A srdit zaradi krika vdov
mu sledil bo Sin, na broši
spremenjen, na pildih, v sol.

Ali pa v dogodkov le odtis
tu pri nas, in tam nekje drugje
osredinjen s sabo v njihov niz,
ki v njem rodovi se človeški izgube.
Tukaj po prestolih vežnih
veter blagodejni in spravljivi vleče.
Zunaj pa je solznih kapelj, kapelj dežnih
več kot sreče in nesreče.

KITICE

Kosa brez kosca.
Srp brez žanjice.
Beseda brez ust
nas vodi v vice.

Roka, ki je ni,
in kot da se dotika
lica, ki brez rože
je samo oblika.

Slišim: revež
proti meni priča.
Mar mu nisem dal
božjaka in beliča!

Veža, ki je ni,
raste proti meni.
S korenino v možu,
s pragom v zreli ženi.

Čigava pa je peta,
ki nas potepta?
Je z mrtvim, je z živim
nazaj prišla?

Kaj bi z eno coklo,
če pa smo trije ali v dveh!
Vzeti tole tujo coklo
je nemara tudi greh.

Kaj bi z eno samo srajco,
ki se tanjša spet in spet!
Kdor dobi jo, naj jo nosi,
naj jo nosi tisoč let.

Slednjič ona ga ponosi
kot besedo brez vesti.
In bo eno samo bedenje
pred bogom in ljudmi.

Železna je zavesa padla
s stropa. Dreto! Škarje!
Da sešijemo železne srajce,
in bog naj ljubi nas obvarje.

Saj za svileno ruto
jih bo padlo sto in sto.
Bo v svili ena sama glava,
živa? mrtva? Še kako.

(brez naslova)

Samo v tej pesmi, od sinoči
živplamen pleše z mano.
Me zadnja rima loči
od vračanja v jesensko slano.
In v ajdo poteptano.

Samo v tej pesmi je zagôrel
dobrotni kres za dušo in telo.
Ko bo poslednji stih dozôrel,
bo slišano prešlo,
prividi prav tako.

A do tedaj živplamen
prijatelj moj je in gospod.
Je slepe potnike brezramen
prebudil v meni iz zarot,
jih zvabil v svoj poslednji god.

In viškal jih je, kot drobtino
iz miznice prestradana žival,
ki poigra se, s kruhom in skomino.
Nakâr jih kačjeglav
kakor lastnino je sežgal.

Sem opeharjen, ker živplamen
posveča temu se, kar nisem?
Mi sname oblačilo znamenj
in le iz kámnate soli sem.
Raztresen za sledi sem.

Kot v stogu se drobi pozabljena otava,
(ponoči jo prišedši jelen lomi),
se bom oblêtel, ko vihrava
vse bliže zemlji, ki slovo mi
pred snidenjem udomi.

Nekdo je danes predomač.
Zastira mi spomine na spomin,
da je edini; jaz govnač
oprta bom njegov žrlin
za srečo, za spomin.

In vsem povedal: to je on,
živplamen, božja šiba.
Ponudil sem mu vklon
brez polnoletnega nagiba,
češ: moja je koliba...

Je glas bil vrnjen iz trohnobe
na Učenikove zahteve -
je moj iz slepe in kaméne dobe
drobljiv v pripeve in odpeve -
bom z gromom padel za zagrobne hleve.
po pesmi tej, ki naj se ne konča,

čeprav bom v njej pepel in prah.
Živplamen ukazuje za oba.
Prilegel bom v pogleski mah.
Le česa naj me bo še strah.

(brez naslova)

Ko pride roka,
čudna roka,
in trga s srajce gumb za gumbom
in od telesa ud za udom!
Ko pride noga,
čudna noga,
in pohoja,
kar se daje in posoja!

Prihrani zase,
kaj si vse razdal.
Z nogo, čudno nogo
se po svetu boš podal.
Prihrani zase,
kaj si vse imel.
Z roko, čudno roko,
boš cekine štel?

Tale roka,
čudna roka,
vsi pridemo v njen šopek,
vse nas zveže v snopek.
Tale noga,
čudna noga,
vse nas pelje v čredo,
kjer pohojava besedo.

Pa ta čreda,
čudna čreda,
tvoja se ti zdi,
da je tvoja, misliš ti.
Koliko pa tvoja roka
ve in zna!
Kretnje, pretnje
do pekla!

Tvoja noga, šibka noga,
ker jo bog označi,
tvojo hojo, hitro hojo
s klecanjem popači.
A kdor te objema,
kot da ni pri tebi.
Kdor je zdaj potrkal,
ga zagrebi.

Zdaj pa roka,
čudna roka –
šel bo gumb za gumbom,
šel bo ud za udom.
Zdaj pa noga,

čudna noga –
kdor ne bo pohojen,
bo drugače sojen.

REMPHAM

Vsak dan ista srajca,
tesna in železna,
scela tkana, mesojeda.
Sliši se in še se bo.
Govori se že tako.

Me prizori iz dogodkov
vabijo pod svojo streho,
ker dežuje in sneži.
Sliši se kar prelepo
še globoko pod zemljo.

Pa v napotje mi je srajca,
sleči je ne morem,
šla mi je pod kožo.
Vem, da marsikdo
vedel je za tole in še bo.

Marsikoga živa srajca
bo obžrla do kosti
in do skritih misli.
Kaj bo videlo oko!
Kaj bo slišalo uho!

Kdor pa z mano rajžal bo,
srajco mi laneno bo odrekel.
Hodil bom ožuljen, bos.
Se me že boji močnó.
Jemlje od sveta slovo.

Še v prepoznem je prezgodnje.
In v prezgodnjem zamujeno.
Stopil sem z višine, ne naprej.
Kdo pozobal je drobtinice,
ki meni so pot kázale!?

ZAPLETENO

Kaj bi izkljuval
vranu vran!
Moj bo pa še rod četrti
kaznovan.
Me užene šiba božja,
sklene se z biričem.
Bo zadela vsakogar,
ki ga prikličem.

Na prste ene roke,
iz rok v usta...
So dolgi mrzli dnevi
besedopusta.
Ti mene
in jaz njega.
Najdem ga, izrežem
iz megle ga.

Jaz s kamnom
in s pestjo ti.
Dva angela
med troti.
Pristnost vrča.
Mik drobtine.
Na veselje,
da skomina mine!

Bratov, svatov
prevelika teža.
Sester in nevest
usodna preža.
...ko potomec
zadnjega objema
kot vedomec
v meni drema...

USPAVANKA

Kot da vsi žive na gradu,
v vaški bajti pa nihče,
pa kot strah sem iznenadil
prazne hleve in skednje.
V delti ptic ujed
z netopirji kakor njihov
miloščino praznih skled
v pilde črne sem zanihal.

Se z gradu začuje pesem
kakor z zvezde daljne.
Vem, da le od nje sem
brez tutujke spalne.
Ali tam je onstran, drugo,
ne le tudi nad vasjo.
Tam je položeno v trugo,
kar kot sreča k meni ni prišlo.

Tavžentsonce in spreluna
zavihtita se čez polje.
Moškega je runa
prvi hip preveč, do volje.
Slišim: dajem vbogajme
tudi wogi gmajni.
Glas se do gradu ne vrpne.
Slišijo ga tudi rajni.

Da nekomu sem v napotje,
dasi senc ni ne stopinj?
Valpta grajskega gospod je
napotil dol do mojih globočin?
Se pričenjaj bati,
svatovsko oblečen nisem?
Po nevesto v mehki vati
moral te jesenske dni sem?

Koga naj zarubim,
da bom wogi gmajni dal?
Svetohlinsko ga poljubim,
se priklonim mu do tal?
Da sem valpet, kdo to pravi!
Mrtva vas se me drži.
H grajskim sodim po postavi
kot prelita pamtikri.

ČRNO IN BELO

Črno mačko kamenjam,
kakor da od nekdanj sva navzkriž.
Belo péstujem, se z njo igram,
in sem eden njenih ali miš.
Vendar: črnega klobuka ne posodim,
belega pa dam zastonj.
V črnem suknjiču rad hodim,
belega pa dam za božji lon.

Črni gvant vrtim med prsti,
da grem lep na božji Bled.
Ko pa beli je na vrsti,
hodim po deželi kot zaklet.
Vendar: črna mačka me pospremi
kot sopotnica nadležna naokrog.
Bela skriva se v srce mi
kakor drobcen gvažarboj.

Črna senca je do doma,
dohiti me in pokrije.
Bela – z mano ne poroma.
Zame, ki jo kličem, ni je.
Korbco vsem pošiljam belo,
črno pa dobim nazaj.
Črno bo, kar se bo svetlo vnelo.
Svetli ščip bo črn mlaj.

V črni bubi belo bitje,
v belem bitju podel sklep.
V črnem belo tihožitje –
zdaj poroka zdaj pogreb.
Črno-bel se sklanjam nad skodelo
strmo kot v spominski poč.
S krušno skorjo posinjelo,
v rosnem nektarju mokrocvetoč.

*Ko vse neme in vse hrome
bodo angeli v nebesa vzeli –
kdaj? nikoli! Božje vlome
tehtajo v zaprti celi-*

SPOMIN NA MOJIH PET MINUT

Jaz pa pojdem po stezi,
zapuščeni in zarasli.
Mimo škripanja z zobmi
do usojenih polpraznih jasli.
Z mano pojde marsikdo,
ki ga tukaj ne poznajo,
ker mu v mostovž ne dado;
taki so v za v ovčjo stajo.

Jaz pa zajdem s črno žlico
za skodelo, mokro še.
Kakor v stogu, in z levico
me odslavljajo v snetje.
Z mano zajde zvesti špan,
ki se mu lahko samo zareče,
in dopoveduje mi zaman,
da z menoj se še opeče.

Jaz pa najdem na tej poti,
pusti kot iz more,
krušno skorjo, ki me moti
in mi slika bele dvore.
Vidim roko, ki drobtine
meče mi na pot in pod korak.
Roka iz pradomovine
rahlo pahne mene vznak.

Roka pratelesa, gibka,
mi ponuja zamujeni greh.
Je dežela nekaj moja zibka,
nekaj krsta, in v obeh
je postlano, je odeja
in so rože za pozdrav.
Kdor tako me razporeja,
me že zdavnaj je prodal.

*Sem bil vsaj svojih pet minut
lepo počésam in obut!?*

VRAČANJE V KAMENO DOBO

Oh, ta ljubeznivost
gibkih rok in nog,
prijateljstvo z žlico,
ki iz rožnatih marog
hiti do ust, ki jih očistil
je večkrat dobri bog,
ko je opoldne šel pogledat,
od kod se sliši jok in stok.

A glej: iz tretje roke
ptič se izvali in oglasi.
Iz tretje, tuje roke
roža znanstva zataji.
Za skalo dobrega imena
kaže mi poti
neka tretja roka
človeka, ki ga ni.

Človek brez te roke
ni ne sin ne zet.
Opolnoči pozimi hodi
ledeno travo žet.
Trda skorja posveti mu
mizo in obed.
Saj v obrede k njemu
angela ni na spregled.

Tretja roka, sama,
iz meglice z jezera,
to je tisti črni trn,
ki gre meni do srca.
Tatretja, snežna, seže
skoz enega v oba,
in ravna v prepadno póstelj,
ki jo v ujmo zavesla.

Od te božje, tretje,
sta prva, druga brez darov.
Telesu sami služita
za kruh in sol.
Pa dosti sta dve roki
za dnevni blagoslov.
Saj tretji jemlje moč
pri klicanju strahov.

*Z vso prijaznostjo in zlobo
trosi kamne za kameno dobo.*

OSMA RANA, OSMI MEČ

Zemlja, glej, po nama hodijo,
pa ne vem, za kom.
V moji krstni srajčki molijo
glasno svet, potihom dom.
...kdo mi pripravlja bivališče,
da ga prijazno ogovorim!
Skrivnost ostane dnišče
ognjišča, ki ga kurim z njim.

Krade sonce mi in senco,
pa ne vem, od kdaj.
Sope vame snežno in ledeno,
judež, ko je zunaj maj.
...čeprav me ne zanima,
v odstrto se drevo zazrem,
in v dva, vendar kako naj z njima
v pozabljeni poljub, prezrt objem?

Jemlje ključke mi iz rok,
pa ne vem, zakaj.
Vzame mojo rjuho za na voz,
ki ga več ne bo nazaj.
...kar v meni ti je, sem puščava;
večerni sprehajalec
v podobi sličnosti se poigrava,
kot da njegov sem talec.

Prostor vidi in čas ve,
pa ne vem, kako,
da tatu nihče ne prime za srce
in mu ne odpira vrat v slovo.
...sledi zabrišem s prestirali,
najdevanja s pogledom stran.
Razkošje molka in piščali
obpljusne mi odprto dlan.

Ta nagib tišine do moža,
pa ne vem, od kod!
Kot da drog odriva od sveta
v čudež me in tihi god.
...praznina dojma bega
spomine na očete žegenbajna.
Kot da je moja pesem šega
iz urbarja, in drajna!

Mera molka je velika,
pa ne vem, dp kam
seže krik ujede. Vzdihi svetnika
sope mi prek ram.
...in ključ povedanega zaskeli,

a jaz ne vem, čemu
je toliko besed in vrč krvi.
Oh, vrč krvavega potu!

Iz hudičevih votlin,
svet jih je prepoln,
vonjam suhi rožmarin,
vržen v bližnji Vidin čoln.
...nož v hrbtu tistega, ki pije;
nož v hrbtu tistega, ki plača.
Kdor streže, brez vesti je,
nikomur za kovača.

Kdo te kliče v teden
sedemdnnevni, osma rana?
Ran in mečev naj bo sedem,
mi sedmerica je vdana.
...in mi zažuga, z juga,
kot oče, mati, sestra, brat
oh, vojska, lakota in kuga.
Pa dan pred mano je molčeč in zlat.

PESEM PRED ODPRTIMI VRATI

Trkaj, kljukaj
kot med mrliči.
Kolni, moli,
po imenu kliči!
Te ne sliši
mati, mamica.
Pajčina pri pajčini.
Nikogar ni doma.

Če Bog da, sonce sije
od jutra do večera.
Senca, del noči je,
vase te zapira.
Tebe pa ne odpro
v večerne žegne.
Bog hoče, človek
pa ne utegne.

Bi jim poklonil pesem
kot srajco, prstan zlat.
In sam brez nje boš.
Premalo lep, premalo mlad.
Si jim prinesel pesem,
zapisano v prihranjeni belič.
Polagaš jo pod vrata.
To so vrata v nič.

Sanjske bukve lista
veter južni.
Te mrazi in mrši
in zaslužnji.
Če je to pokora,
kaj je bil pa greh?
In bo kdaj še kaj prostora
za iskreni smeh?

To si ti. Jaz sprt
z navdihom in beliči
po tvoji sledi grem
do praga, ki uresniči
vpis v sanjske bukve,
v ljudsko izročilo.
Ali pa pahne v izginotje,
ki me bo ubilo.

TISTI ČRNI TRN

Za mojo kretnjo tuja dlan,
ki mojo roko vodi stran.
Saj cvet je in je sad,
oboje jaz imel bi rad.
Tisti črni trn,
ki steljem ga na prag,
iz globočin ga trgam,
njemu bridkemu enak.

V kletvini se nekdo smeji,
v molitvi pa ga ni.
Brez angelov je tudi mraz,
in trn režem ves ta čas.
Tisti črni trn,
pod vsako zglavje položen,
iz kletvin ga trgam,
v molitvi izgubljen.

V imenu vrata so v nebo,
ki pa že zdavnaj je prešlo.
V besedi zapeljivo geslo –
velik trn, malo veslo.
Tisti črni trn
sam najde čelo in srce.
In ne bi se začudil,
če mu kot meni je ime.

ZATIŠJE V PEPELU

Ne me objeti, ker sem nag,
in lilije na polju sramotim.
Z očmi navzad, če sem ti drag,
povabi k sebi me čez prag,
iz mojih polnoletnih zim.

Zdrs sanj čez spečega
boleč je bolj kot trpka budnost.
V piščal nazaj donečega
lovi odmev molčečega.
Ohola je širokogrudnost.

Bom danes zarečeno jedel
kar z rôko in brez žlice.
In kdor bo z mano k mizi sédel,
o meni vse bo slabo zvedel
brez spovedi in polresnice.

Pa me kljub tému bo objel,
v veselje mu bom vsaj en dan.
Če sem pa zdaj zaman ihtel,
naslonjen na neznančev hlev,
bo dolga noč, in svit zavdan.

Ranjki s koso
z mano v kamro se zapira.
Pa nesreča ne izbira:
moram nesti vrečo v mlin.
Žito je njegovo.
Me je z njim pokrópil.
In bo čezme stopil
z zaprosili za odkup.

... v mojo črno kamro pridi,
da se v duši ti stemni...
Zdaj le ranjki se sledi,
ko je s hojo stepal roso.
Se pod hojo trudno
trese gank. Je ranjki
z violinskimi postanki
segel tudi v moje jutro?

Prazen vrč z razpoko
gluha je votlina.
V črnem plašču pajčevina.
Neprijazen, nepovabljen
skoz šepet prahu pogleda
s svojimi božanskimi očmi.
In je več kot jaz in ti.
In je del mrliškega obreda.

Žanjem trn in osat –
vse, kar sem sejal
kot sovražnik in kot tat,
póstaren in mlad,
sneden in vihrav?!

Bom našel za snopka dva,
drugo pustil rasti,
vsaj počakal do snega –
žetev vsa ni v moji lasti,
kdo bi hotel trn krasti!

Mežnar šel bo spat,
in oštir se bo zaklenil.
Eden lep in drugi mlad,
spomnita se na osat,
ko z očmi bom samo trenil.

Bosta preslonela
spanec tja čez polnoči,
z mano, hitro osivela,
po živótu počrnela,
z mojim trnom med očmi.

Kamnito žito seje.
Če ječmen žanje, ga bo še.
Vse zdaj je, ne pozneje.
Ledeno ga mrazi rastjè.
Naslonjen na zaliv, ki hrani,
natrpan z mesečino, splav
za vožnjo z vintgarjani,
bo svoje jezne v svet poslal?

Kdo pa so ti njegovi?
So óni, ki imajo vse
in čakajo pri mladi vdovi,
da rjuhe sveže razprostre?
Če niso tisti, ki berači
nezaželene jih podijo stran?
Kako naj vzvišeni prosjači,
da poveličal bi svoj stan!

Nihče nikogar ne pošilja.
Nihče z nikomer ne ravna
kot z bratom. Breme cilja
odvzeto s slehernega je moža.
Kaj On naj spremeni? Se ve,
da koplje jamo, čudno vnet.
Kot je ne kopljejo ljudje.
Jo koplje, jamo, za ves svet.

Še en objem, ki kratil bo milino
bližine. S kretnjami iz ila
približam vse: izgon iz dneva, ženitnino.
Me tudi lastna roka bo kropila?
Se bom učil slaviti. In kleče
bom božal vzplapolalo senco groba.
Razkuštrala mi zona bo lase.
Bo nastopila spet kaména doba.
Pa bos bom v vetru. Gologlav –
srebrnorok in zlatolas nikoli več.
Ko videl bom, da sem snetjav,
kako bedeti ali iti leč!

Čigav pepel raznaša veter naokrog?
Je juničji? Kmet zagori, njegov plevel?
Podprem naj v silnem vetru vaški stog,
ki proti Vôzu se bo hrepeneče vzpel?
Se bom učil zapreči. In gorje,
ko bom zamahnil moško z bičem.
Se zbali bodo konji, in ljudje,
četudi jih le na pomoč pokličem.
Se bom učil orati. Brano
kot prestol viškam v volhki zrak.
Saj vem: o meni bo oznanjevano,
da z veslom sem prišel na kmetov prag.

Nekdo je sédel v hitri čoln,
da bi iz njega nas učil.
O zarečénem poje, poln
strahu, da je golobjesív.
Dojenčkov jok in krik prebičanega
ga vsak na svoji strani
pospremita, do zakoličenega,
ki naj z resnico ga nahrani.

Kdo koga? Saj od bližnjega
se zve samo za naglo smrt.
Le od najbolj ponižnega
kaplja na tla krvava strd.
Kot opomin: kje si pa bil,
ko bi učil te z zgledom!
In nisi lica mi ovil
z nevestino tančico ali pledom.

Kje sem pa bil? Se nisem bal
za kruh še v snu, za vino?
Zategadelj bom plačeval
za sabo primščino in posmrtnino!?
Zvonil bom sebi sam.
Žebral molitve zase.
In tam bo rekel kdo: ga ne poznam,
naj črni detel ga prerase...

Sliši pesmi té uho,
navčki da pojo...
Judež z rojem muh
 iz zibk predene, iz nečkà,
v šibkosti orehovich rjuh,
 v zijalko črnega snega.

Ves ta rod požanje
adamovo trdno spanje.
Od pokoja
 mi pade senca v glas in stan.
Se mi le posoja
 razlogov krhki porcelan.

Mi gre po zobéh.
Mi gre po kosteh.
Kjer gre za spregled
 in za spodbijanje stopinj,
gréjo na obed
 kot bosí svatje ali izgubljeni sin.

In se gre na nož.
Pa le zmanjka groš.
Kot bog tudi
 med žive mrtvi sede,
in se ne začudi,
 da z njim jedo iz skupne sklede.

b a l a d a o s k l e d i

Tu skleda je pobitega.
Je z rožami poslikana.
Sledov se mleka in medu
dotikajo jeziki brez sramu.

Čigava tale skleda bo,
vadljali bodo dan za dnem.
Če se razbije, pa naj se!
Premalo ena je za vse.

So včasih gvante zbirali,
može pa gole obešali.
So nanje tudi pozabili –
in okostnjaki so zvonili.

Se je zgodilo – menda angel
prinese okostnjaku polno skledo.
Jo ta prijel je z mladimi zobmi.
In ni je spustil, in je ne spusti...

V kotu mrke veže
spi gorjača, naj le spi.
Kdo bi tebi solze brisal,
z robcem in dlanmi!

Boš ti zadržal roko,
ki z gorjačo spi?
Jo ustavil, tisto roko,
črno od krvi!

Kdo me je udaril,
se bo vprašal marsikdo.
Ti, ne ti,
in na gorjačo bo prišlo.

V mrkem kotu veže
prostor je za njo.
...jo pozabil grm.
...jo pozabilo drevo.

Roka je duša.
In ni telo.
Desna je nekaj,
a leva je kdo.

Če desna je hlapec,
za kruh in sol,
goloto pokrije
kot ena od vdov.

Je prostor preglasen,
se daleč ga sliši.
Je čas premolčeč,
a tu je, v hiši.

...ko leva
zakoliči
okno v svet,
in pot med mrličmi.

Bila ta srajca
je namočena
v krvavi strup.

Jaz jo nosim
sebi na veselje
in v obup.

Bila ta srajca
je namenjena
le meni.

Tega ne povem
niti sošedom
niti mladi ženi.

V tej srajci snedeni
me kmalu bo
le za prgišče.

Je danes zadnja ura,
ga me kdo
pozdravi in obišče.

Je ta srajca krstna
moška
in dekliška.

V njej jòkati ne smem
in bo ponošena
mrliška.

Katera druga –
ne železna srajca
rjasta, bodljikava.
Jaz pa kar katero drugo,
to, ki z mojim angelom
jo pravkar likava.

Za kdaj drugič,
pravi Varuh,
ki je z menoj odkrit.
V železni pojdeš naokoli
voščit dan
in se od budnih poslovit.

Vidim: angel
me vkovanega
zori za mlaj.
So mi šteti dnevi
in preostale nočne
bo kdo jemal nazaj=

S tečajev sneta luna
kot nora skala
se primika k meni.
Išče, pa ne najde
zase dneva
v večnosti ugotovljeni?

Živa pesem
trugo teše, trugo
za moje štir kosti,
in me bo vanjo položila,
ko se ji zazdi.
Zdaj teloh trga, teloh,
in je glavca ne boli.
Mene bo pa zbolela,
me bolela bo vse dni.

Živa pesem
koso kleplje, koso
za kamnito travo,
ki sem jo sejal
vse preveč bahavo.
Danes teloh, jutri mene;
se maščuje mi
za postarni obraz,
za zgrbljeno postavo.

Po moji sličnosti rojena,
vabi me na vrt,
ki za nama
s truščem bo zaprt.
Oba bo stresal
violinski srd.

SONETNO SATJE

Zapahnjen veter hlipa v goličavi.
Ležišče v čolnu vzide in ležim
kot pri počitku in besedi pravi.
V objemu s stavkom kakor varuh rim.
Odpreti moram grob, odpreti hlev
in špansko odpečatiti volilo,
da bom na dvoru kakor luč brlel,
tako glasi se namreč sporočilo.
Mi z levo pismo črno-belo daje,
zablodi z desno v moji jelenjadi.
Poveževa vabila in vzdihljaje,
da bom domač v podzemeljski livadi.
Pospremi me plečat čez blatno grez,
nadzemeljski sred vojskinih pretvez.

Kot čolnveter hodim za pogrebi.
Hudičeve votline me obdajajo.
Me svinjski veter greje v tej pozebi.
Šepeti me tajinstveni razvajajo.
Ovešeni s čekani se zbudi,
ponuja svojo kožo bodonežo,
kot desetina grče se deli,
kot vbogajme za skupno grešno ležo.
Če pa že gre za angelske vidike,
vsak je srce nekakšnega pogoja.
živ krst ponuja, jemlje mi oblike
in me prišedši grabi in pohoja.
Mojbog, sem tudi jaz golobjesiv,
sem šajnast, ogrinjalen, pripogniv.

Volšebni prsti v vozlih so bisag
in brenkajo na jokajoče citre.
Budi se v meni violinski mag,
od mrtvih vstane iz zatohle mitre.
Kot suženj okobal in kakor kralj
pa kot nikogaršnji hvaležni bajtar
atlantski bom odložil šal,
prijel samo za kajfež, kot iblajtar.
Se bova srečala v jelenji kamri,
pogled njegov ne bo me zaskelal,
delila bova si med vsemi jamri,
kar Jožef je po angelu imel.
V objem me stiska in navzad krivi
kraljestvo osovraženih reči.

Kraljestvo osovraženih reči
mi šenka skorjo kruha, strgan gvant.
Kot mož davnini me zagotovi,
zato udarim kakor norc na škant.
Kar Jožef je po angelu imel,
v preroške knjige treba bo vrniti.
Kdor bo na potu križevem medlel
kot jaz, naj se ne lišpa in ne kiti.
Izročam hlapčevsko se svetli kosi,
zahteve so plevel, ne bom jih štel.
Kar nosi cesta in sirotnik bosí,
erhaj bo shranil v miznični pepel.
Obreda kakor pajek se drži,
egiptovsko temo še bolj zgosti.

Egiptovsko temo še bolj zgosti
dopolnjeni kot božji cilj in smer.
Mi roženkranski spanec razsvetli
kakor prišedši duh in gib razmer.
Erhaj bo shranil v miznični pepel
človeške kakor angelske končnice.
Kot Telesphoros z mano bo čemel
in gnetel zame nove pevke ptice.
Zajoči v meni, angel moj!
Bom nosil zate svečo kot za brata.
Omotaj v beli angelski povoj,
kar danes line so, kar dvojna vrata.
Je iz češčene sluzi in iz mresta
beguncev kažipotna črna presta.

Držeč se krika in skeletnih muk
nov valpet okostnjak za mano šepa.
Zveličar plesnih Vidovih vijug
krvavo skruno roso z mene stepa.
Duhovi so vstopili, z njimi Lelj.
Srebrijo se okostja in lobanje,
ko vstopajo v dogodke kot v kopel.
Človeška žalost jim je domovanje.
Ranljivo v tebi je drevo.
Osmukano do vitkega bo kola.
Lahko obtrgal naju bo vsakdo.
Se dviga bič, se dviga nož nad vola.
Pa o pomenih dvomim, o posluhu,
ko hodim, dete, v regratovem puhu.

Poizvedujem o rojenem duhu,
čeprav je tudi res, da on poišče.
V napuhu tavajočega, v kožuhu
pa ne povabi v svoje bivališče.
Vsaksebi sta si jezik, roža spola
kot dva dogodka z lovorom in mečem,
dva jeznorita angela razkola,
v družino silita in jima utečem.
Aleja zetov in sinov
hiti v prepletanje, hlepi v dotik
z neznancem. Preko ranjenih mostov
bo zdrsnil prazen mimo sončev gig.
Če ni popotnikov. Je to sam Bog,
ki sklonjen je nad vesla in nad drog?

Skoz rano rože v zvezdnati opravi
prisede k mizi in v objem od dneva
v ramenih in kolenih zaletavi
in tolikanj želeni varuh speva.
Iz stavkov in besed sezidaš grad
in mojškriče pokličeš v stalno službo.
Ko pa razkrije skrivni se razvrat,
ključavnice zamenjaš in vso družbo.
Terjatve, sem prelita kri...
Nevesto novo vsi hite mi dat.
Za divjo jago v cerkvici zvoni,
za preživele iz legend, balad.
Lišajasti osat smo šklepetavi.
Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi -

Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi
se peclja ljubkovanega pomenka
drže kot sklede, mili, frfotavi.
So staroste samcatega odtenka.
Za preživele iz legend, balad
Verjanko hodi v gozd po moško strd
in včasih vsem po vrsti srajce prat.
Veselo žvižga, poje. Ni potr.
Ameba, ki je hiša, mi,
je angel, najin prvi rajski lev?
Vardevano kot kamen iz soli
erhaj bo shranil v miznični pepel.
Je listopad in z lakotnimi psi
egiptovsko temo še bolj zgosti.

Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi
hodili bodo voljno z nami vštric
kakor prepoved, ki veli v bleščavi
obrazložitev naših ust in lic.
Za preživele iz legend, balad
drobtinica se zlata tudi najde.
Se pozlati in posrebri podplat,
in se posujemo s prizori ajde.
Prestolni kraj, navzoč, je ujezljiv.
Oltarni, znan kot čas, poišče sled
skoz nas in leto, z njim pa soočljiv
bom točil mleko in bom točil med.
Mojbog, so kosci, žanjci nebogljeni,
kosijo travo in so pokošeni.

Sem mislil: konj me čaka osedlan.
Na gumno vabijo? na prireditiv?
V skeletnega boga in v samski stan,
ki bo razgrnil prt kot naselitev?
Se v meni angel zvonki še razveja.
Začujejo popevke se potočne.
Vihra rjuha, plete se odeja.
Se razživijo ure krvomočne.
Služabnik novi pleve me, trpinči,
okinča za sprehod me in za rej,
na barko nese me, mi ude zmlinči.
Neguje trn me, osat kot prej?
Vse, kar drhti: glas, duh, v pogleskem glaju,
se hrzajoč ponuja mu v jecljaju.

Pripeto sedlo je v čebelji roj,
se sveti dopetajca krščenice.
Obide zona praznik, glogov sloj,
ki je gostil predpražne sojenice.
Kar smolast je osat in hkrati puh,
nataknjeno bo kakor plen na statve.
S prebegi školjčnih prazničnih rjuh,
obrobljenih za mlačni dež pojatve.
Iz gotike zasutih jam motvoz
ponuja se kot pamtiveška knjiga.
Otipam ga s podplati gol in bos.
Skoz šipek božam tega katafriga.
V nebo se dvigajo deviški mlaji,
mede prigradničarju lepi kraji.

Postojnarju postrežejo takoj
služabniki dogodka in teras,
oblečeni v kresnice, v pamtikroj.
In orla zvabijo v svoj igrokaz.
Skoz trn mu ponujam vrč in kruh,
a njemu ni do te obogatitve.
Ondod orodje je za vid in sluh.
In tu orožje skrivne omožitve.
Čeprav ne ve, da naš je falofor,
zanj snope žel sem iz pradomovin.
Samo dosanjan je, kot umotvor.
Oblečeš porojeno v hermelin.
Je v sanjah toplo sonce do krvi,
skoz mandeljnov obrh do sem sneži.

Zapreda vase ga lišajasti kobul;
mojbog, bog Grimščarjev in kozomlez
zasadil bo na Kranjskem Irmensul
in bo česčen kakor astralni knez.
V posmeh kazniv peha me v senci hvoj,
njegov bom delavec v vinogradu;
mojbog, smrdljiv me bo oblival znoj,
se premetaval bom na pogradu.
Se premetaval bom po gnojni špani,
kozlovske kajnov bom pognal rogove,
a glej: ko mene muči in me rani,
drugje prikliče svete blagoslove.
Drug drugemu sva nož in dolga zima,
rešujem iz pepela ga, iz dima.

Zapregli so škrlatnega mezga
v družinikove mokre obujenke.
Mu videz spremeni, mu mero da
Gospod, ki pride iz dežele grenke.
So izpostavljena v časti in sklad
na plovni poti, na mravljinčni poti
njegova, pota iz postaj in nad
in cilja, ki gre stvarniku naproti.
Obraze podaljšujem v rbobraze,
kot trlovenca v pismu to določa.
Poraze skrivam v grint in igrokaze,
se jih vsakomur najti priporoča.
Ramena moja bodo se upognila
zdaj v ojnice zdaj v lastovičja krila.

Me zaslonila bo ižesa šoba
prometeja, govejega žrebiča.
Okinčala obreza in obroba
me bo, in bom nesrečnikova priča.
Bom pesem iz megle vzel za golobe,
da jo spoznajo v svoji smrtni grozi,
ko jih odplavijo nevihte grobe
z vrhunca silne slave, če z nadvozi
tekmujejo kot zvezde. Je usoda
človekova in ptičja. Brez obljub
ponuja roka prašnega azmoda
jelenovko danico in obup.
Se bo kakor izlakotnjen polip
zagrizel vame listopadov hip.

Budijo mrtve in moči neznane
prišedši iz pandemoničnih daljav.
Prisotnim svoje plese razuzdane
pokažejo. Naj bi jim rož nabral!?
Bližina bo prenesla meč skomin
iz spanja v budnost in iz dneva v noč.
Bo vstal skeletni bog preležanin,
bo tudi on zaklical na pomoč!?
Oproda pride mojih ran pogledat,
ima me kot za črno služinčad.
Na rob sveta bi samcat šel posedat,
rastišča so preplavila prepad.
Kako da niso vsepovsod doma
robovi duš otroških in rastja...

Se zveselijo angelski možje
napredka ali v milost ali v greh.
Če varovanca sle rja razje,
jim toliko na jok gre kot na smeh.
V zavetrju respotnikovem tleča
avemarija bogu je prijetna.
Bo pa beseda tudi grob in ječa.
Pečina, ki odpira se zavetna.
So sohe angelov stekleno mlečne,
umite v divji in nevihtni sragi.
To so postave le mimogredečne,
vsi bodo šlarasti in čudno dragi.
To nemi so prizori suhe reke -
besedje o svetlobi drami veke.

Spominsko bitje s ščipom se ubija,
seznanjeno z zahtevami dogodka.
Bršljan se vsemogočega ovija
po okostnjaku deškega predsodka.
Kot v zlatem runu, moji, na jeziku
vsi popreprosteni in dopadljivi
Nosilci Jarma blizu so Vodniku
skoz zgodovino in po črni njivi.
Prevzemam breme njihovo, izvedenec,
ki tudi je okras med sarkofagi.
(In kraj postal bo angelski obsedenec,
se podvojil bo čar na zlati vagi...)
Kaj s služenjem častim na veke?
Zorijo bičevnice in zapreke.

Trohnijo dno tohljivega izreka
mučenci, talci, mrki staroselci.
In bode iz medu in tega mleka
nov strah s pripadajočimi osamelci.
Ojezeritve bridke sredi raja
zavzame aborigin hud in strašen.
Ne bo dovolil meni zavesljaja,
četudi v čoln sedel bi zakmašen.
Pokrajina razkolje se pod mečem,
zasekana je skoz dogodek struga.
Da česa bogokletnega ne rečem -
votlinski kamnoseški jastreb z juga
leti iz kletve v legendarno sago.
Sekiro skrhal je urok in žago.

So dečki v zlati in srebrni preji
zdaj predniki in zdaj zanamci. Vtem
pozdravljam jih, svojim v kasiopeji,
ki ženinom zasije in možem.
Dogodke grbav listal bo z ravnilom
kdor že. Pogledal bo iz trnja name,
da pridobi srce z zagotovitom,
da dal bo več, kot pa za zdaj vzame.
Je praznik? In je razglašena zmaga?
Za slavje konjenica topota?
Bog vse prišedše do kosti in praga
poživlja z zvezdo vzhodnega neba.
Izda med vrbe zgubane, scefrane
otrok skrivnost očetne svete prane.

Obesi nase prstane, uhane.
To je tolažbe staro opravilo.
Od zunaj sliši tujce nasmejane.
Kaj jih je k njemu, božje, napotilo?
Zatne ga huda ura, noč senskà.
Postreči moral bi, stopiti vštric.
Bo zvonovina iz dežja, snega
ležeč na prhkih tleh, z obrazom vnic.
Če so prišli izrazit mu sožalje?
Ali z namigom, kaj mu je storiti?
Nakrmijo iz varne ga razdalje;
ne sme nikjer z nikomer jesti, piti.
Sred angelske Gospodove megle
s škrgetcem pota tajna si odpre.

Kdo se domislil lakote je, žeje?
Grem neutegoma k razblaženim.
Me prireditelj dneva skoz osteje
popelje, hodi kakor z osovraženim.
Tako se sla po srečanjih poveča
med vrinki v suhi tonji, v črni štupi.
Zadnavajo deželo, sem prežeča
voščina, sadna smojka v prazni šupi.
In sem prirast, a jelen me okreše.
Zadolbeni ukazi so v balado
preliti, vris moj kleše jih in teše.
V svečan obred posvečajo navado.
Moj križani, mu sonce več ne sije,
če že njegova maščevana kri je!

Skoz mandeljnov obrh in slap stopinj
zre jagnje, ki ojagnji deški svet.
Neguje grb in vrt prakamenin,
odpira tihi grob in mrko klet.
Obstane čudno in pokonci plane,
ni vajeno prepasic in telege.
V prepast bo spravilo vse kolomane
in v jok vse običaje naše, šege.
In sanjam, da med božjimi oklepaji
svoj kačji lev obeša in svetli.
Bo oven za nevihtami in kraji
pobeljen v tej črepinjasti temi.
Kakor metulj, ki spi, sinji, kopni,
se najdem v soji beli postljci.

Iz meni še doslej neznane sheme
se božji mlinarji junačijo.
Gre v mlin beseda, sadež brez izjeme.
Deželo širo prepešačijo.
Prihajajo kot bog skoz grom in blisk.
So eni glas in drugi dolge strele.
V nebo in do pekla se sliši vrisk
Gospodovih. Okruški božje stele
z zapovedmi. Zamuka tele zlato,
z vsakomer tale junček leči hoče,
pa najsi v pernico ali kar v blato...
Zatrese pod se moje nizke kočje.
V prijateljsko slovo in blagoslov
delijo jagnjetovo sveto sol.

Mečkam otroško srajčko, deško krilo.
Na vse strani se klanjam, blagoslavljam
živad. Stori se mi inako, milo.
Kako se v mržnji čutni obotavljam -
Nosilcu luči se dobrika luka,
peruti stresa nad pribrežnim dniščem.
Spreminja let in vroči hip zasuka
hladi se kot udarec. In obiščem
z napetimi koraki vztrepetale.
Milujem petje nad ledino talo.
V zapeljevanju hotnice in skale
v napačno stran so nagnili obalo.
Nad njo pa poplesava črna želo;
do ribjega vezaja sklanjam čelo.

Do ribjega vezaja sklanjam čelo.
V obličju mojem pa ni mene. Hotnik
razglaša sebe in drobi omelo
mi v usta. Je dobrotnik in nasprotnik.
V napačno stran so nagnili obalo,
se splašena ponoči poravna
po gospodarju, ki je v senco zalo
prilegel; videti bo, da sta dva
ležala tam in razkopala stelje.
Da dvema je bilo dovolj veselo.
Vaščani ljubko zaljšajo naselje,
zasenčeno besedo jim je pelo.
Me žalosti ta trpka luč, brleča
me starca naredi, me preseneča -

Oh, križani se bogmajo: je sreča?
Iz tebe se nasmihá Hčerín sin
in brat in mož. Ga Sončnica doječa
obvaruje na dnišču božjih skrinj.
Ime se žbičasto ni razodelo
nikomur, njemu pa kakor ukaz,
da mu telo se treslo je, medlelo
v obred človeški, božji igrokaz.
Nihče ne zdvomi ali ugovarja...
Gre kakor strah skoz kretnje in v kosti.
V dogodku dan se dela, vzide zarja,
Gospod za pota božja poskrbi!
V objokovanju in brez koprnin
goduje solza naših posmrtnin.

Preveč jih je okrog postopajočih,
brezdomke so živali in boginje.
Potomke božjih izumirajočih.
Priljubljenost med nami star spomin je.
Jaz ti pa to molitveno povem:
v družino zvabijo iz sanj in krajev
z obrazom proti vasi in možem.
Iz samske stelje odneso in običajev.
Ječijo ljudstva, prostovoljci mladi.
Je straža, ki lomila bo kosti.
Z ljudmi, možmi se polnijo prepadi;
bom polovica med in pol soli.
V znak žalosti in posmrtnin
ponujajo prigrizkov in pitnin.

Mojbog, v vresje odeta zadnja njiva
zapušča kmeta kakor stari hlapec.
Čez rob sveta bo zdrsnila ubranljiva
in bo na drugi strani tihotapec.
Predstavi se mi kakor bog igrač,
kot plug, ki orje v veter, brana tiha,
in jaz berač nadležen sem petkač,
kateremu se svet samo nasmiha.
Sem pri počitku in besedi zadnji.
Vilinski pevci skriti so v tuljavi
sinjine kot nadzorniki pri gradnji,
so angeli v božični prepenjavi.
že tu je zame kmetova trojad,
bom hodil v zimski veter krotko stat.

So prazniki marelični obkljuki,
meandri skoz tišino in skoz krik.
Priprošnji so kljub nečloveški tuki,
če mrtveci pozabljajo na stik.
Prikrijem se v luskinju, v bezgovini,
ko iščejo me, da prižigam sveče.
Saj volkodlaki angel me le hlina
in na deželo mojo senco meče.
Skrivalnico davnin z menoj igra se
vodomec včeraj, jutri zvita kača;
ta hip v orunju gorskem samo zase...
Pozna me, predpotopnega govnača.
In spet v nebo se vzpenjajo mostovi,
me svinjski jelen obiskuje z dnovi.

Mi sorzično ime in vrtni spev
smoli rokave, brado in kolena.
Gorjanski zvon skoz sanje bo donel
in me pretresal, plamen, do stržena.
Kdor pota tudi zame naredi,
mi mnogo bo odpustil mlad, spočit.
Razsoja in kaznuje in molči,
že dostikrat sem bil čez rob nalit.
S prestola se nasmehne in oltarja,
v oblicah je in se odpet zlati.
Saj vem, da jih še nekaj ogovarja,
egiptovsko temo še bolj zgosti,
svetinje kažipotov, drugih rev
erhaj bo shranil v miznični pepel.

Erhaj bo shranil v miznični pepel
lobanje posrebrene in ohmetje.
Bo srca vase upajoča zmlél,
bo glasno lastno blagroval početje.
Egiptovsko temo še bolj zgosti
nesrečno in človeško tiho petje.
Se za pahljačo gibov zasmeji
poklonjeno kot milost vnebovzetje.
Obdržati to angelsko poletje
je dano bogu v rečnati bližavi.
Prižet v svetniško sklanjam se imetje,
zvoni iz sanj, duhovi na planjavi.
Umijem se, oprham vsakokrat
za preživele iz legend, balad.

So črvojedine v kolenu pruke.
Se dopolnjujem, tihec, s stranpotmi.
Zaplečnik črno-beli spet zasuke
po vetru vadi in se veseli.
Že piska veter zvonki skoz kotličce,
upogne se hrbet, sem na kolenih.
V obraz goreči gledati me miče,
da ga nekoč odtisnem na lončenih
zaslonih, kot zavezanca v moj stan.
In kot odlomek zvonki iz koled.
Okinčanega s pečo in v mezlan.
Drsi svetloba žgoča z belih skled.
Gostitelj se kot sveža jed ponudi.
…ta stresa se v molilčevi pobudi.

Ta sanja in živi visoke štuke,
se valja s hlapci hlevskimi na stelji,
plodi nečake, za obzorji vnuke,
množi z jazbinami se in naselji.
Pokleka mladi hostar med biriče,
kot za ljubezen se kleči, med Lelji.
Za bič in za korito, polno piče.
Po dnevu klavne žrtve, po nedelji,
zbero se mladi vahtarji kamelji,
prinesejo v nosnicah širni svet,
odnesejo v naročju prah kodelji...
Bo žrtev v kisu, olju, in bo jed,
bo ta, ki se pod nožem svetim zgrudi.
...ta svetu kot otrok se večni čudi.

Cvetove ciljev, mrzki božji gnev
kot Budnost sanjam in imam za kmeta.
Iz kraja v čas bo veter svež zavel
v temo... Brez gumbov srajca, neožeta...
Cvetna perjanica na školjčni glavi
čez rob igrač poseje molk žehteči.
Od mrtvih vstali zvesele v objavi
vrnitve se na dom mokrocveteči.
Kdor šel je v dolgo noč namesto mene,
bil feniksov klicar je in obet,
mu srajce nisem dal pletene,
je žlindrasti prhutar, strgan kmet.
Mojbog, da ne pokoplje me noben,
sprejemam kakor razlog za namen.

Pod šipkom odložena trhla cula:
moj ribji lev, premajhen in načet.
Volkulja tarnajočega začula
me je in me odvedla v novi svet.
Zapuščam temelje in dom kristala
in dvojčka, ki mi po življenju streže.
S perutmi se odženem iz ovala
dobrotnic, brez popotnice in leže.
Popotnica povančica sem sam,
čeljusti tisoč večkrat me ogloda
kot krt, nestrpen večkrat cepetam,
iskaje milost in zavetje soda.
Nov plemenjak v oznanjeni koledi
redi mrčes, ki se gosti v besedi.

Cvetna perjanica na školjčni glavi
vihrala bo, ko se bo dan zazoril,
grebenasta, po vetru, v tej svečavi
se svet bo zmagujočemu pokoril.
Cvetove ciljev, mrzki božji gnev
slavim, ker mi je gorski bog govoril.
Sem bližnjega na svojih prsih grel
in z njim nesrečo dvojno zabramoril.
Ubogo ljudstvo, kaj sem tebi storil,
me iz Arkeziona v povečavi
pokličí. Da sem, sem si priboril,
cvetna perjanica na školjčni glavi.
Hranili bomo: rože in plevel,
cvetove ciljev, mrzki božji gnev.

Edinokrat je smeh
pod šrango čudno drago.
Svetloba po stvarih
zaniha zlato vago.
Ebenovinast in v rji
najdevam budnega, čuječega.
Če pa skoz duše sren drži –
Daena najde me gorečega.
Prijemljam za vreteno
kot za zagorski zvon.
Oj za kolesje zimzeleno.
Potapljam pajčevinast tron.
Pod stropnikom, ki ne drži,
od danes osem dni.

Če pa nameljem pest prsti
v privzdignjenost s priviha,
se v prizmastem telesu zdi,
kako krvava priža diha.
Se slečem kakor svat,
beraška vrata se odpro,
odpro po sedemkrat,
in sem zalomljeni nekdo.
Žgan ogenj moram piti
in dušo run in saj.
Med vetrovimi megaliti
razparam španov oklepaj.
Posujem se s prstjo,
kot stvarnik dihnem v njo.

Kot stvarnik dihnem v njo
pred tujimi vsiljivci.
Zarežem v dren, v drevo
pred spečimi in pozabljivci.
Razparam španov oklepaj
na kruh in sram.
V mitrej in tisin gaj
sprevaja božji kronogram.
Glasovi grlic so spet slišni,
kot da sem zopet lep in mlad.
Se trese varuh hišni –
če je prišla pomlad!
Skoz mitro lorberjevih dni
me peče zubelj iz kosti.

Ledvičasta rja,
ki je nebeška namestitev
tostranskega sveta,
je angelska obremenitev,
ednina sobe in srca
v dogodkih, ki jih naselitev
izmuči do solza.
... in je molitev
bolj izrazit božanski tok,
ki brazda ljudski prod;
in ko udari me na bok,
me kliče v glaj, na brod.
Kdor v moji pesmi stika,
je mutec brez jezika.

Vzel nase jarem in temo
bom, tele mile ptice
in ribje razigrano dno.
Srce iz ilovice
blešči se v meni kot vojščak;
je tole bliz Triglava,
je vselej moker prag,
saj v meni čolnič plava.
Je tole semtertja.
Nevihta volkodlaka,
in jaz sem čoln sveta.
Ježi se mi tohljiva dlaka.
Ne čakam nežnih,
živeč v breztežnih svežnjih.

Valovom črnim izročén
vstavljev bom v njihov mozaik.
Iz angelskih čaščenj
in iz jelenovih razlik.
Zapahnem vrata za seboj
ljubeče kar se da.
Samo ne poj, ne poj!
votlina šepeta, rožlja.
Molče pokažeta v tišino
dva biserna podplata.
In svojo davno odkrhilino
izgrebem iz prsti, osata.
Me gledajo iz zvezdne line
apnárji skrivne pradavnine.

Ozadnji hlid sveta
ozrni gibe, jih ozaljša.
In hermelin zatrepeta.
In raševina se podaljša.
Temačni običaji
zasenčijo postavo in ime.
Črnijo presni mlaji,
kot bi bili možje.
Zavezujoča smrt
bo razglašena za spočetje.
Bom z angeli podprt
pokleknil v živo petje.
Kako se mu mudi -
me miloščini posveti.

Studenčnato drevi korak
ohlapno grozo in molitev.
Zeleni vilenjak
povabi me v nočitev.
Sem ženin in se tanjšam
nekomu v sen in v jok.
Nevesta sem, se manjšam
in prenapenjam lok.
Obdarjen sem s potmi
telesa in granatne luči.
Nekdo mi v duši ždi
in pošumeva s ključi.
Mu je lepo z menoj?
Nocoj pa oh nocoj...

Sem božja mast, sem loj,
in vrbov lomim žbice.
Prestrezajoče lunin soj
in strašno majhne ptice.
So hlapca mi prevzeli,
so vola mi ubili,
zato ne koljem. Beli
se bodo v zvezde spremenili.
A jaz bom tu, brez sluha,
brez vida in odmeva.
Drobtina milostnega kruha
dotike moje že prešteva.
Dan jutrišnji doni
v zainjeni rji.

Sem v špampetu plevel,
do greha vino pijem.
Med srebrniki judež osamel
z lepoto in moškostjo sijem.
Se deček narodi.
Je v vodo vržen, utopljen.
In rešen. In se namnoži
med angele in žene razdeljen.
Je knjiga nerazrezana
in zlo je opogumljeno.
Bo sveta gora nepreplezana,
poletje nerazumljeno.
Boleče je in koprneče;
in čezme veter vleče.

Nihče nikogar ni objel,
ne Angel ne možje.
Kdo koga je zares vesel,
se pa nikdar ne zve.
Pepelnati nanizi in nanosi
so obogáteni z glasovi
žuželk, ki pohodili bosí
jih niso dečki negotovi –
Se izpovem rdeče niti
skoz ilovico in skoz ščíp.
Utre mi pot, ko Angel me prelití
potaplja v zibko božjih Rib.
Skoz gruden in volčín
ni se nasmehnil za spomin.

Cvetivost me skomina.
Odpuščam leta si v temi.
Sem rajnišev osina, prepojina,
me verne duše božajo z očmi.
Bil oče sem, sem pestoval, redil
v mečici kraja krušnega.
Bil mati, in sem ga dožil
do snidenja zadušnega.
Ne pojdeš z mano, dene,
za njim ostane grenka plesen.
Med skalno travo dalje krene.
Bog poskrbi, da je opresen.
Odpiram bajte in gradove
skoz velbane strahove.

Vzbrsteli in razlistani ljudje
izriti iz ledene jelševine
od mrtvih vstajajo v gorje.
Kolenčaste, škrbinaste miline.
Neuglajenost mi njihova pove,
da so prišli po staro doto.
Z obešanko čez spol in čez srce
le zase terjajo dobroto.
Če v tem deviškem kroju
preromam celi božji svet,
omagam slednjič v nekem boju.
Gonič prozorno tkanih čred.
Kateri duh me z jokom moči?
Odsotni so šele navzoči.

Me miloščini posveti
glas iz viharja, ki me vodi.
In srebam vodo, kot jo vsi.
Navzočnost angelska mi godi.
Z obesno roko segam do neba
v uravnovešene in žalostne rodove.
Četudi neuma kliče iz pekla
potonjene, ječmenove možove.
V kasiopeji moje Pesmi
sem Zemlja. Kdo je Mesec moj?
Grobar posmeje se zares mi.
Nocoj? Pa oh še ne nocoj...
Sem trnduša, raševina. Hermelina
cvetivost me skomina.

Obljube roža se umika.
Kdo vse se glasno joka.
Osnik in zaderika
na oni stran potoka.
Kdo vse se divje smeje.
Rogovje tega dne
razmika v naju veje,
prebada mi srce.
Kdo vse se smeje divje.
Z žerjavi se čez morje vzdigne,
otresa v naju ivje,
zavratno mi namigne.
Se stuljen v vetru obdrži
molčeči, ki je del noči.

Žerjavi Vidini smo vsi.
Skoz raj se pretiščimo.
Hodničevko ogrnjeno časti
med nami jelen z zimo.
Ta kozomlez in prerok-kača
med nami je kot živi zid.
Razkošje in berača
krotim razjarjen in srdit.
Delil bo z bratom brat nekoč
izključevanje od rečenega.
Za zdaj pa to pomoč
omadežuje nimb čaščenega.
Čeprav vsevilj presam
vsaj jaz se za sledmi podam.

V vdolbino joka opotečno
postavim svojo soho živo,
človečno in oplečno
in neutolažljivo.
Če kdo za roko me prijemlje?
Kot češ, tako se ti pa ne mudi!
In se mi potlej rahlo dremlje,
med tuji in priprtimi sledmi?
...se pajčina vsakdanjega obilja
kopiči v žolti madež vej.
Čeprav ne ve, kam odpošilja
pritrgovano težo ptic in prej.
Jaz pa sem ščip in mlaj,
a kmalu bom lišaj.

Prepadne postelje prsti
podjarmijo me z moro,
kot da sem presta kamnata.
Oprtan s sveto goro
grem skozi kri in skoz kosti.
Mi berejo zakonov sto.
Mi berejo postavo.
Odpusti mi življenje,
kdor že mi dvigaš glavo
skoz travo, nad potjo.
Nebo svetlo žari
potočno. Zraven led.
Kot plamen zagori
iz milostnih udarcev svet.

Gričevnati strahovi
skoz drevjiče se osujejo.
Surovi prsti me prestrežejo.
Na hitro me podkujejo.
Okinčajo z okovi.
Koščena rama graptolita
je mleč. je kleč.
Kot raševina, glina
ugaslih, opotečnih sveč.
V njem sveta zver pobita.
Pa mačja repna kost,
namočena v rjo in strd?
Strahovi kakor kazimost
vrt tehtajo, v mezlan odprt.

In me spoznata sred osata,
v ponjavi srnini živeča,
dva lučna ali senčna brata,
studenčna in prirečna.
(Saj bil sem brž nazaj,
me v košu kakor krmo in seno
prinesli so neznanci
mimo viharjih straž
in ko za srnin so opaž
me položili, med gorjanci
sem enega kot luč spoznal samo.
Drhte kot jok sem vanj se skril.)
Že v meni šklepetata
bosjaka, lučna brata.

Ko kosec sem v temi,
me sram je, še bolj strah,
saj kosa ta zvenči
skoz moj pepel in prah.
(Vaniljevec zažiga vonj.
Primojstokrat
od mož nešteto
je eden, ki pokliče
vse moje priče,
da vsem je razodeto.
Se skrijem v listopad,
in vame on kot gorši smeh.)
Duhova iz štrkata in brokata
izginjata skoz vrata.

Drug drugega s seboj gosti,
če Bog tako ukaže.
So večkrat plale nozdrvi
v poganske vraže.
Tohljiv v narečju
deželnih nog in rok
se zibam v prvem smrečju
kot legendarni jok in stok.
Če je kdo predme padel,
da ga priposestvujem,
sem mu pozlatil bradelj
in sam ga vsak večer sezujem.
Kdor v meni se slediš,
ihtljivega od sebe me podiš.

Na vratih sinjega neba
cvetijo čudne božje rože.
Tod senca mojega skednja
obleče se v živalske kože.
Prikažem se ostuden
prenekaterim ob večerji.
In poreko: je gruden
za okni in preddverji.
Med čudnimi svarilci
mineva tale dan.
Odhajam s posmehljivci
celo predaleč stran.
Sladkaš me in soliš,
v moj stan prineseš božji križ.

Pogrtnjen je v slovo.
Odrešeno telo.
Ne več zameoko.
Ne več zameuho.
Ne več zamenebo.
Ne več zamedrevo.
Ne več zamehudo.
Ne več zamepusto.
Mar pod zemljo?
Zakonov sto,
če zapojo.
Krvnik s koso,
tam za goro
zalomljeni nekdo.

